

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

Domstolen

DOMSTOLEN

2003/C 135/01

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-167/99, Europa-Parlamentet mod Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS) og Ville de Strasbourg («Voldgiftsbestemmelse — forsinkelse med udførelse af en kontrakt — bøder for forsinkelse — byggerenter»)

1

2003/C 135/02

Domstolens dom af 8. april 2003 i sag C-244/00, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) («Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 1 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — bevis — stedet, hvor varerne første gang er markedsført af varemærkeindehaveren selv eller med dennes samtykke — indehaverens samtykke til markedsføring inden for EØS»)

2

2003/C 135/03

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-305/00, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Frankfurt am Main) («Sorter — beskyttelsesordning — artikel 14, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2100/94 og artikel 8 i forordning (EF) nr. 1768/95 — landbrugernes anvendelse af høstudbyttet — pligt til at meddele oplysninger til indehaveren af EF-sortsbeskyttelse»)

2

2003/C 135/04	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-437/00, Giulia Pugliese mod Finmeccanica SpA, Betriebsteil Alenia Aerospazio (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht München) (»Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 — retten på opfyldelsesstedet for kontraktforpligtelsen — arbejdskontrakt — det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde — en første arbejdskontrakt, hvorefter arbejdsstedet befinder sig i en kontraherende stat — en anden arbejdskontrakt, som er indgået under henvisning til den første, og hvorefter arbejdstageren udfører sit arbejde i en anden kontraherende stat — den første arbejdskontrakt stillet i bero i den tid, hvori den anden kontrakt gennemføres»)	3
2003/C 135/05	Domstolens dom af 8. april 2003 i sag C-44/01, Pippig Augenoptik GmbH & Co. KG mod Hartlauer Handelsgesellschaft mbH, Verlassenschaft nach dem verstorbenen Franz Josef Hartlauer (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (»Tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 84/450/EØF og 97/55/EF — vildledende reklame — betingelserne for, at sammenlignende reklame er tilladt»)	4
2003/C 135/06	Domstolens dom af 8. april 2003 i de forenede sager C-53/01, C-54/01 og C-55/01, Linde AG (sag C-53/01), Winward Industries Inc. (sag C-54/01) og Rado Uhren AG (sag C-55/01) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (»Tilnærmelse af lovgivningerne — varemærker — direktiv 89/104/EØF — registreringshindringer — artikel 3, stk. 1, litra b), c) og e) — tredimensionalt varemærke, som består af varens form — fornødent særpræg — almen interesse i at bevare den frie adgang til brug af visse tegn»)	4
2003/C 135/07	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-65/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrudssøgsmål — direktiv 89/655/EØF — mangelfuld gennemførelse»)	5
2003/C 135/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-276/01, Joachim Steffensen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Schleswig) (Direktiv 89/397/EØF — offentlig kontrol med levnedsmidler — artikel 7, stk. 1, andet afsnit — analyse af prøver — ret til en kontraekspertise — direkte virkning — tilladigheden af analyseresultater som bevismiddel i tilfælde af en tilsidesættelse af retten til at lade foretage en kontraekspertise)	6
2003/C 135/09	Domstolens dom (Første Afdeling) af 10. april 2003 i sag C-114/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — direktiv 98/8/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist»)	6
2003/C 135/10	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 6. februar 2003 i sag C-492/01 P, Dieckmann & Hansen GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Beslutning 1999/244/EF om ændring af beslutning 97/296/EF om listen over tredjelande, hvorfra det er tilladt at indføre fiskerivarer til konsum — forbud mod indførsel af kasakhstansk kaviar — Fællesskabets ansvar uden for kontrakt — appel, der åbenbart delvis må afvises og delvis forkastes»)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 135/11	Sag C-87/03: Sag anlagt den 27. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union	7
2003/C 135/12	Sag C-90/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet mod Den Europæiske Union	8
2003/C 135/13	Sag C-91/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union	9
2003/C 135/14	Sag C-100/03: Sag anlagt den 4. marts 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union	9
2003/C 135/15	Sag C-121/03: Sag anlagt den 19. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	10
2003/C 135/16	Sag C-132/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. januar 2003 af Consiglio di Stato (Fjerde Afdeling) som domsmyndighed i sagen Sundhedsministeriet mod Codacons og Federconsumatori, tilvarslet: Lega delle Cooperative	12
2003/C 135/17	Sag C-133/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. februar 2003 af Tribunale Ordinario di Torino — Sezione del Giudice per le Indagini Preliminari — i straffesagen mod Alessandro Nizza og Giacomo Pizzi	12
2003/C 135/18	Sag C-136/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. marts 2003 af Verwaltungsgerichtshof i sagerne Georg Dörr og Ibrahim Ünal ...	13
2003/C 135/19	Sag C-138/03: Sag anlagt den 27. marts 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
2003/C 135/20	Sag C-140/03: Sag anlagt den 27. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	14
2003/C 135/21	Sag C-143/03: Sag anlagt den 28. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	15
2003/C 135/22	Sag C-149/03: Sag anlagt den 1. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	15
2003/C 135/23	Sag C-157/03: Sag anlagt den 7. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 135/24	Sag C-158/03: Sag anlagt den 7. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	17
2003/C 135/25	Sag C-159/03 P: Appel iværksat den 7. april 2003 af Jan Pflugradt til prøvelse af kendelse afsagt den 11. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-83/02, Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank	17
2003/C 135/26	Sag C-161/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 18. marts 2003 af Commission de conciliation et d'expertise douanière (France) i sagen Administration des douanes mod selskaberne CAFOM og SAMSUNG Electronics France	18
2003/C 135/27	Sag C-162/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. februar 2003 af Tribunale di Milano, Sezione distaccata di Cassano d'Adda, i sagen Azienda Agricola Balconi Andrea (tidligere Guido) mod 1) Regione Lombardia, 2) A.G.E.A. — Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura	19
2003/C 135/28	Sag C-163/03: Sag anlagt den 8. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	19
2003/C 135/29	Sag C-166/03: Sag anlagt den 10. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	19
2003/C 135/30	Sag C-168/03: Sag anlagt den 11. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	20
2003/C 135/31	Sag C-176/03: Sag anlagt den 15. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union	21
2003/C 135/32	Sag C-182/03: Sag anlagt den 28. april 2003 af Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
RETTEEN I FØRSTE INSTANS		
2003/C 135/33	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. marts 2003 i sag T-33/00, Natalia Martínez Páramo m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — udvælgelsesprøve — udvælgelseskomité — udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give adgang til de mundtlige prøver — begrundelsespligtens omfang — omfanget af Rettens prøvelse — anmodninger om fornyet gennemgang af de rettede besvarelser — overholdelse af reglerne for udvælgelseskomitéens arbejde — åbenbar fejl)	23

2003/C 135/34	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2003 i de forenede sager T-93/00 og T-46/01, Alessandrini Srl m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Bananer — import fra tredjelande — forordning (EF) nr. 2362/98 — licenser til import af bananer med oprindelse i AVS-landene — foranstaltninger i henhold til artikel 20, litra d), i forordning (EØF) nr. 404/93 — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	23
2003/C 135/35	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2003 i sag T-195/00, Travelex Global and Financial Services Ltd og Interpayment Services Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Ansvar uden for kontraktforhold — direktiv 89/104/EØF — varemærker — det officielle euro-symbol)	24
2003/C 135/36	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 3. april 2003 i sag T-342/00, Petrolessence SA og Société de gestion de restauration routière SA (SG2R) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — forordning (EØF) nr. 4064/89 — beslutning, hvorved en fusion erklæres forenelig med fællesmarkedet — oliesektoren — forpligtelser — afslag på godkendelse af erhververe — formalitet — bindende og endelig retsakt — tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter — processuelle svarfrister — fejlskøn«)	24
2003/C 135/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2003 i sag T-353/00, Jean-Marie Le Pen mod Europa-Parlamentet (»Retsakt vedtaget af Parlamentet — mandatbortfald for medlem af Europa-Parlamentet — anvendelse af national ret — annullationssøgsmål — retsakt, der kan gøres til genstand for søgsmål — afvisning«)	25
2003/C 135/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2003 i sag T-366/00, Scott SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Annullationssøgsmål — statsstøtte — forordning (EF) nr. 659/1999 — artikel 15 — forældelsesfrist — tilbagesøgning af støtte — handling, som afbryder forældelsen«)	25
2003/C 135/39	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2003 i sag T-369/00, Département du Loiret mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Annullationssøgsmål — statsstøtte — forordning (EF) nr. 659/1999 — artikel 15 — forældelsesfrist — tilbagesøgning af støtte — handling som afbryder forældelsen«)	26
2003/C 135/40	Dom afsagt af Retten i Første Instans af 3. april 2003 i de forenede sager T-44/01, T-119/01 og T-126/01, Eduardo Vieira, SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Fiskeri — fiskeriaftalen med Argentina — finansiel fællesskabsstøtte — nedsættelse — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål«)	26
2003/C 135/41	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. april 2003 i sag T-155/01, Robert Walton mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidigt ansatte — afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats — søgsmål om annullation og om betaling af en afskedigelsesgodtgørelse«)	27

2003/C 135/42	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. april 2003 i sag T-224/01, Durferrit GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (»EF-varemærker — indsigelsessag — ældre ordmærke TUFFTRIDE — ansøgning om NU-TRIDE som EF-ordmærke — risiko for forveksling — risiko for, at der antages at være en forbindelse — varemærke, som strider mod den offentlige eller sædelighed — artikel 7, stk. 1, litra f), og artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94«)	27
2003/C 135/43	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 3. april 2003 i sag T-114/02, BaByliss SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Konkurrence — fusioner — forordning (EØF) nr. 4064/89 — søgsmål anlagt af en tredjemand — formaliteten — tilsagn afgivet under den indledende undersøgelsesfase — varemærkelicens — ændringer af tilsagn — frister — finansielt tilskud fra staten — ubetydelig pris for overtagelse — alvorlig tvivl med hensyn til fusionens forenelighed med fællesmarkedet — ingen tilsagn vedrørende markeder med betydelige konkurrenceproblemer«)	27
2003/C 135/44	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. april 2003 i sag T-134/02, Miguel Tejada Fernández mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af fortjenester — annulationssøgsmål«)	28
2003/C 135/45	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 1. april 2003 i sag T-11/01, Catherine Mascetti mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Midlertidig ansættelseskontrakt — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte)	28
2003/C 135/46	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 1. april 2003 i sag T-12/01, Christina Ascagnò Battistella mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)	29
2003/C 135/47	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 1. april 2003 i sag T-13/01, Daniele Riva mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)	29
2003/C 135/48	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 1. april 2003 i sag T-14/01, Fiorenzo Rizzello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 135/49	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 1. april 2003 i sag T-15/01, Stefano Benini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte)	30
2003/C 135/50	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 10. marts 2003 i sag T-303/01, Ayuntamiento de Osera de Ebro mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Projekt vedrørende anlæg af højhastighedslinjen Madrid-Barcelona-den franske grænse — finansieringsstøtte fra Samhørighedsfonden — den planlagte rutes indvirkning på miljøet i det beskyttede område Soto de Aguilar — Kommissionens afslag på at indlede en traktatbrudsprocedure — annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakt, der berører dem umiddelbart — afvisning)	31
2003/C 135/51	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 26. marts 2003 i sag T-85/03 R, Caymanøernes regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Procedure om foreløbige forholdsregler — oversøiske lande og territorier — anmodning om nedsættelse af en partnerskabsarbejdsgruppe — afslag — delvis afvisning af punkter i begæringen om foreløbige forholdsregler — antagelse af hovedsagen til realitetsbehandling — uopsættelighed — foreligger ikke)	31
2003/C 135/52	Sag T-33/03: Sag anlagt den 4. februar 2003 af Osotspa Co., Ltd. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	31
2003/C 135/53	Sag T-101/03: Sag anlagt den 14. marts 2003 af Suproco N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2003/C 135/54	Sag T-109/03: Sag anlagt den 28. marts 2003 af Arran Aromatics Limited, Iain Russel og Allastair Rennick mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2003/C 135/55	Sag T-112/03: Sag anlagt den 27. marts 2003 af L'Oréal SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	34
2003/C 135/56	Sag T-113/03: Sag anlagt den 31. marts 2003 af Georgios Gouvras mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	35
2003/C 135/57	Sag T-115/03: Sag anlagt den 7. april 2003 af Samar SpA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	35
2003/C 135/58	Sag T-116/03: Sag anlagt den 7. april 2003 af Oreste Montalto mod Rådet for Den Europæiske Union	36

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 135/59	Sag T-124/03: Sag anlagt den 14. april 2003 af AES Drax Power Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2003/C 135/60	Sag T-126/03: Sag anlagt den 14. april 2003 af Reckitt Benckiser (España), S.L., mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	37
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
		
	III <i>Oplysninger</i>	
2003/C 135/61	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	
	EUT C 124 af 24.5.2003	39

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-167/99, Europa-Parlamentet mod Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS) og Ville de Strasbourg ⁽¹⁾

(»Voldgiftsbestemmelse — forsinkelse med udførelse af en kontrakt — bøder for forsinkelse — byggerenter«)

(2003/C 135/01)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-167/99, Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: T. Millett og O. Caisou-Rousseau) mod Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS), Strasbourg (Frankrig) (advokat: G. Alexandre) og Ville de Strasbourg (advokat: B. Alexandre), angående for det første en påstand fremsat af Europa-Parlamentet i medfør af EF-traktatens artikel 181 (nu artikel 238 EF) om annullation af udtalelsen fremsat af det forligsudvalg, som parterne havde indbragt tvisten for, samt af beslutningen om betaling af bøder for forsinkelse, og for det andet en modpåstand nedlagt af Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS) og Ville de Strasbourg om delvis annullation af nævnte udtalelse, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schint-

gen (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Europa-Parlamentets søgsmål og den modpåstand, der er nedlagt af Ville de Strasbourg (Frankrig) og Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS) antages til realitetsbehandling.
- 2) Domstolen har kompetence til at prøve sagen i sin helhed.
- 3) Modpåstanden forkastes.
- 4) Afsnit VII.1, kapitel A, sektion 2, litra a) og d), i forligsudvalgets udtalelse af 22. marts 1999, annulleres.
- 5) Tidspunktet for færdiggørelse af bygningen i henhold til aftalen af 31. marts 1994 mellem Europa-Parlamentet og Ville de Strasbourg og Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS) fastsættes til 6. februar 1998.
- 6) Société d'aménagement et d'équipement de la Région de Strasbourg (SERS) betaler bøder for forsinkelse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i nævnte aftale fra og med 6. februar 1998 og i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i denne bestemmelse.
- 7) Europa-Parlamentet fritages for pligten til at betale byggerenter i henhold til aftalens artikel 6, stk. 3, i perioden fra 10. maj til 14. december 1998.

- 8) I øvrigt frifindes de sagsøgte.
 9) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 8. april 2003

i sag C-244/00, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (¹)

(»Varemærker — direktiv 89/104/EØF — artikel 7, stk. 1 — konsumtion af de til varemærket knyttede rettigheder — bevis — stedet, hvor varerne første gang er markedsført af varemærkeindehaveren selv eller med dennes samtykke — indehaverens samtykke til markedsføring inden for EØS«)

(2003/C 135/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-244/00, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Van Doren + Q. GmbH mod Lifestyle sports + sportswear Handelsgesellschaft mbH, Michael Orth, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF samt af artikel 7, stk. 1, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1), som ændret ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFT 1994 L 1, s. 3), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann (refererende dommer), A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En bevisregel, hvorefter konsumtion af varemærkeretten udgør et forsvarsanbringende for tredjemand, der sagsøges af varemærkeindehaveren, således at betingelserne for konsumtionen principielt skal bevises af tredjemand, der gør den gældende, er forenelig med fællesskabsretten, og navnlig med artikel 5 og 7 i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, som ændret

ved aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Hensynet til beskyttelsen af de frie varebevægelser, der navnlig sikres i artikel 28 EF og 30 EF, kan dog gøre det nødvendigt at gøre undtagelse fra denne bevisregel. Såfremt tredjemand således er i stand til at godtgøre, at der består en reel risiko for opdeling af de nationale markeder, hvis han selv bærer denne bevisbyrde — især når varemærkeindehaveren markedsfører sine varer inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ved hjælp af et eneforhandlersystem — påhviler det varemærkeindehaveren at bevise, at varerne oprindeligt er markedsført af ham selv eller med hans samtykke uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Såfremt dette bevises, påhviler det derefter tredjemand at bevise, at der foreligger et samtykke fra tredjemand til den efterfølgende markedsføring af varerne inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-305/00, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwertungsgesellschaft mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberlandesgericht Frankfurt am Main) (¹)

(»Sorter — beskyttelsesordning — artikel 14, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2100/94 og artikel 8 i forordning (EF) nr. 1768/95 — landbrugernes anvendelse af høstudbyttet — pligt til at meddele oplysninger til indehaveren af EF-sortsbeskyttelse«)

(2003/C 135/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-305/00, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Frankfurt am Main i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Christian Schulin mod Saatgut-Treuhandverwertungsgesellschaft mbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 14, stk. 3, sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1) og artikel 8 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 173, s. 14), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans,

D.A.O. Edward, S. von Bahr (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 14, stk. 3, sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse, sammenholdt med artikel 8 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 2100/94, skal ikke fortolkes således, at de giver indehaveren af en EF-sortsbeskyttelse mulighed for at anmode en landbruger om de oplysninger, der er beskrevet i disse bestemmelser, når indehaveren ikke har holdepunkter for, at denne landbruger med henblik på formering på marken på egen bedrift har anvendt eller vil anvende høstudbytte fra egen bedrift erhvervet ved udsåning af formeringsmateriale af en sort, bortset fra hybrider og syntetiske sorter, der er omfattet af denne beskyttelse, og som tilhører en af de landbrugsafgrøder, der er nævnt i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 2100/94.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-437/00, Giulia Pugliese mod Finmeccanica SpA, Betriebsteil Alenia Aerospazio (anmodning om præjudicial afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht München) (¹)

(»Bruxelles-konventionen — artikel 5, nr. 1 — retten på opfyldelsesstedet for kontraktforpligtelsen — arbejdskontrakt — det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde — en første arbejdskontrakt, hvorefter arbejdsstedet befinder sig i en kontraherende stat — en anden arbejdskontrakt, som er indgået under henvisning til den første, og hvorefter arbejdstageren udfører sit arbejde i en anden kontraherende stat — den første arbejdskontrakt stillet i bero i den tid, hvori den anden kontrakt gennemføres«)

(2003/C 135/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-437/00, angående en anmodning, som Landesarbeitsgericht München (Tyskland) i medfør af protokollen af 3. juni

1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Giulia Pugliese mod Finmeccanica SpA, Betriebsteil Alenia Aerospazio, at opnå en præjudicial afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1), har Domstolen, sammensat af D.A.O. Edward, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer), S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse, ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse, skal fortolkes således, at i tilfælde, hvor en arbejdstager fører sag mod den første af to arbejdsgivere, kan det sted, hvor arbejdstageren opfylder sine forpligtelser over for den anden arbejdsgiver, betragtes som det sted, hvor han sædvanligvis udfører sit arbejde, når den første arbejdsgiver, i forhold til hvilken arbejdstagerens forpligtelser er stillet i bero, på tidspunktet for indgåelsen af den anden kontrakt selv har haft en interesse i udførelsen af den ydelse, arbejdstageren skal erlægge over for den anden arbejdsgiver på et sted, som er fastlagt af denne arbejdsgiver. Det skal afgøres efter en samlet bedømmelse, under hensyn til alle omstændigheder i den konkrete sag, om der består en sådan interesse.
- 2) Konventionens artikel 5, nr. 1, skal fortolkes således, at det sted, hvor arbejdstageren udfører sit arbejde, i forbindelse med arbejdskontrakter er det eneste opfyldelsessted for en forpligtelse, som kan tages i betragtning med henblik på at fastlægge, hvilken ret der har kompetencen.

(¹) EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 8. april 2003

i sag C-44/01, Pippig Augenoptik GmbH & Co. KG mod Hartlauer Handelsgesellschaft mbH, Verlassenschaft nach dem verstorbenen Franz Josef Hartlauer (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) ⁽¹⁾

(»Tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 84/450/EØF og 97/55/EF — vildledende reklame — betingelserne for, at sammenlignende reklame er tilladt«)

(2003/C 135/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-44/01, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Pippig Augenoptik GmbH & Co. KG mod Hartlauer Handelsgesellschaft mbH, Verlassenschaft nach dem verstorbenen Franz Josef Hartlauer, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om vildledende reklame og sammenlignende reklame (EFT L 250, s. 17), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/55/EF af 6. oktober 1997 (EFT L 290, s. 18), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Condat, den 8. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 7, stk. 2, i Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om vildledende og sammenlignende reklame, som ændret ved Rådets og Europa-Parlamentets direktiv 97/55/EF af 6. oktober 1997, er til hinder for, at nationale bestemmelser, der er strengere med hensyn til beskyttelse mod vildledende reklame, anvendes på sammenlignende reklame for så vidt angår sammenligningens form og indhold, og der skal herved ikke opstilles sonderinger mellem de forskellige dele af sammenligningen, dvs. angivelserne vedrørende annoncørens og vedrørende konkurrentens tilbud og forholdet mellem disse tilbud.
- 2) Artikel 3a, stk. 1, litra a), i direktiv 84/450 skal fortolkes således, at selv om det i princippet står en annoncør frit for i en sammenlignende reklame at angive eller udelade varemærket for de konkurrerende produkter, påhviler det dog den nationale

domstol at undersøge, om det — i særlige tilfælde, hvor varemærket er vigtigt ved køberens valg, og hvor der er en stor forskel mellem de varemærker, der sammenlignes, med hensyn til anseelse — kan vise sig at være vildledende at undlade at nævne det mest velrenommerede varemærke.

- 3) Artikel 3a, stk. 1, i direktiv 84/450 er ikke til hinder for, at de varer, der sammenlignes, indkøbes via forskellige distributionskanaler.
- 4) Artikel 3a, stk. 1, i direktiv 84/450 er ikke til hinder for, at annoncøren foretager et prøvekøb hos en konkurrent, inden han fremsætter sit eget tilbud, forudsat at de i den nævnte bestemmelse fastsatte betingelser for, at den sammenlignende reklame er tilladt, er overholdt.
- 5) En prissammenligning bringer ikke en konkurrent i miskredit i henhold til artikel 3a, stk. 1, litra e), i direktiv 84/450, hverken fordi prisforskellen mellem de sammenlignede varer er højere end den gennemsnitlige prisforskel eller som følge af antallet af sammenligninger. Artikel 3a, stk. 1, litra e), i direktiv 84/450 er ikke til hinder for, at en sammenlignende reklame ud over navnet på en konkurrent gengiver hans logo og et billede af hans butiksfacade, hvis reklamen overholder de i fællesskabsretten fastsatte betingelser for, at den er tilladt.

⁽¹⁾ EFT C 118 af 21.4.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 8. april 2003

i de forenede sager C-53/01, C-54/01 og C-55/01, Linde AG (sag C-53/01), Winward Industries Inc. (sag C-54/01) og Rado Uhren AG (sag C-55/01) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) ⁽¹⁾

(»Tilnærmelse af lovgivningerne — varemærker — direktiv 89/104/EØF — registreringshindringer — artikel 3, stk. 1, litra b), c) og e) — tredimensionalt varemærke, som består af varens form — fornødent særpræg — almen interesse i at bevare den frie adgang til brug af visse tegn«)

(2003/C 135/06)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-53/01 — C-55/01, angående anmodninger, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234

EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Linde AG (sag C-53/01), Winward Industries Inc. (sag C-54/01) og Rado Uhren AG (sag C-55/01), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, litra b), c) og e), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1) har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola og V. Skouris, F. Macken (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 8. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-65/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrudssøgsmål — direktiv 89/655/EØF — mangelfuld gennemførelse«)

(2003/C 135/07)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

- 1) Ved bedømmelsen af, om et tredimensionalt varemærke, som består af varens form, har fornødent særpræg i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, skal der ikke anvendes en strengere målestok end ved andre typer varemærker.

- 2) Ud over artikel 3, stk. 1, litra e), i første direktiv 89/104, har artikel 3, stk. 1, litra c), også en betydning for så vidt angår tredimensionale varemærker, som består af varens form.

Ved efterprøvelsen af registreringshindringen i direktivets artikel 3, stk. 1, litra c), i første direktiv 89/104 skal der i hvert enkelt tilfælde tages hensyn til den almene interesse, der ligger bag denne bestemmelse, dvs. at alle tredimensionale varemærker, der består af en vares form, og som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i denne bestemmelses forstand kan tjene til at betegne egenskaber ved en vare eller tjenesteydelse, skal være til fri rådighed for alle og ikke kan registreres, medmindre direktivets artikel 3, stk. 3, finder anvendelse.

I sag C-65/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: A. Aresu) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af avvocato dello Stato D. Del Gaizo), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, samt punkt 2.1, sjette punktum, punkt 2.2, andet punktum, punkt 2.3, andet til fjerde punktum, og punkt 2.8, andet afsnit, andet til femte led, i bilag I til Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 393, s. 13), som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF af 5. december 1995 (EFT L 335, s. 28), idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative forskrifter til gennemførelse af bindende minimumsforskrifter i national ret og således ikke har sikret beskyttelsen af arbejdstagerne, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, samt punkt 2.1, sjette punktum, punkt 2.2, andet punktum, punkt 2.3, tredje og fjerde punktum, og punkt 2.8, andet afsnit, andet til femte led, i bilag I til Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF af 5. december

⁽¹⁾ EFT C 150 af 19.5.2001.

1995, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative forskrifter til gennemførelse af nævnte direktivs bindende minimumsforskrifter i national ret.

- 2) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

(¹) EFT C 118 af 21.4.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-276/01, Joachim Steffensen (¹) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Schleswig)

(Direktiv 89/397/EØF — offentlig kontrol med levnedsmidler — artikel 7, stk. 1, andet afsnit — analyse af prøver — ret til en kontraekspertise — direkte virkning — tilladeligheden af analyseresultater som bevismiddel i tilfælde af en tilsidesættelse af retten til at lade foretage en kontraekspertise)

(2003/C 135/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-276/01, angående en anmodning, som Amtsgericht Schleswig (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag mod Joachim Steffensen at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler (EFT L 186, s. 23), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans (refererende dommer), P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 7, stk. 1, andet afsnit, i Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler skal fortolkes således, at en producent på grundlag af denne bestemmelse over for en medlemsstats kompetente myndigheder kan påberåbe sig en ret til at lade foretage en kontraekspertise, når myndighederne gør gældende, at produkterne ikke er i overensstemmelse med den nationale levnedsmiddellovgivning på grundlag af en analyse af prøver af produkterne, der er udtaget i detailhandelen.
- 2) Det tilkommer en national ret, for hvilken der er blevet indbragt en sag som den i hovedsagen omhandlede, i lyset af alle de

faktiske og retlige forhold, der står til dens rådighed, at bedømme, om resultaterne af analyser af prøver af en producents produkter skal tillades som bevis for producentens overtrædelse af en medlemsstats nationale levnedsmiddellovgivning, såfremt producenten ikke har haft mulighed for at udøve den ret til at lade foretage en kontraekspertise, der er fastsat i direktivets artikel 7, stk. 1, andet afsnit. I denne forbindelse påhviler det den nationale ret at efterprøve, at de nationale regler om bevisførelse, som finder anvendelse under en sådan sag, ikke er mindre gunstige end dem, der gælder for søgsmål på grundlag af national ret (ækvivalensprincippet), og at de ikke i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden (effektivitetsprincippet). Den nationale ret skal desuden undersøge, om et sådant bevismiddel skal udelukkes for at undgå foranstaltninger, der er uforenelige med overholdelsen af de grundlæggende rettigheder, særligt princippet om retten til en retfærdig rettergang ved en domstol som fastslået i artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

(¹) EFT C 275 af 29.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 10. april 2003

i sag C-114/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 98/8/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2003/C 135/09)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-114/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: L. Ström) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og E. Puisais), angående en påstand om, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter (EFT L 123, s. 1), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen

(Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.

2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 131 af 1.6.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 6. februar 2003

i sag C-492/01 P, Dieckmann & Hansen GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Beslutning 1999/244/EF om ændring af beslutning 97/296/EF om listen over tredjelande, hvorfra det er tilladt at indføre fiskerivarer til konsum — forbud mod indførsel af kasakhstansk kaviar — Fællesskabets ansvar uden for kontrakt — appel, der åbenbart delvis må afvises og delvis forkastes«)

(2003/C 135/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-492/01 P, Dieckmann & Hansen GmbH, Hamburg (Tyskland) (befuldmægtiget: Rechtsanwalt H.-J. Rabe), angående appel af dom afsagt den 23. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-155/99, Dieckmann & Hansen mod Kommissionen (Sml. II, s. 3143), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Berscheid og M. Niejhar) — har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat

af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne D.A.O. Edward og S. von Bahr (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 6. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Dieckmann & Hansen GmbH betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 44 af 16.2.2002.

Sag anlagt den 27. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-87/03)

(2003/C 135/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. februar 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado Suria Díaz Abad, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Rådets forordning (EF) nr. 2341/2002 af 20. december 2002 om fastsættelse for 2003 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger (¹), annulleres, for så vidt der ikke tildeles den spanske fiskerflåde bestemte fiskekvoter i EF-farvandene Nordsøen og Østersøen.

— Rådet betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling: Efter udløbet af overgangsperioden den 31. december 2002 er de spanske fiskere i samme situation som fiskerne i de øvrige medlemsstater og bør have samme adgang til farvandene og fiskeressourcerne. De spanske fiskere behandles alligevel ved den anfægtede retsakt anderledes, idet de ikke indrømmes ret til at fiske i Nordsøen og Østersøen, hvor næsten alle arter er underlagt kvoter.

Hertil kommer, at der ikke er objektive grunde, der berettiger denne forskelsbehandling. Hovedreglen er, at den eksisterende fællesskabsret finder anvendelse fuldt ud på nye medlemsstater fra tidspunktet for deres tiltrædelse, og at de undtagelser, der er fastsat i en tiltrædelsesakt, er af midlertidig karakter, og skal fortolkes indskrænkende. Udvides disse undtagelser til at gælde ud over den i tiltrædelsesakten fastsatte overgangsperiode, svarer det til at bortse såvel fra det væsentlige ved dem, nemlig at de er midlertidige og begrænsede, som fra deres formål, der er ikke er andet end gradvist at integrere en ny medlemsstat i Fællesskabet.

- Tilsidesættelse af akten om Spaniens tiltrædelse: Da Spanien ved den anfægtede forordning ikke er blevet tildelt kvoter i EF-farvandene Nordsøen og Østersøen, som er blevet fordelt efter Spaniens tiltrædelse, er overgangsperioden blevet forlænget ud over, hvad der var fastsat i tiltrædelsesakten, og bestemmelserne deri er derved blevet tilsidesat.

Der kan ikke bortses fra, at såfremt der ikke havde været fastsat en overgangsperiode i artikel 166 i tiltrædelsesakten, havde Spanien deltaget i fordelingen af nye kvoter fra 1986, under hensyn til følgende tre forhold:

- Spaniens historiske fangster i 1973-1978, dvs. den periode, der lægges til grund ved den første fastlæggelse af princippet om relativ stabilitet
- Spaniens fangster af samme arter i tilgrænsende områder.
- Nødvendigheden af at medregne bifangster.
- Tilsidesættelse af artikel 20, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik⁽²⁾: Efter udløbet af overgangsperioden burde de nye fiskerimuligheder, der for de pågældende farvande blev fordelt i årene 1992-1998, være blevet fordelt under hensyntagen til hver medlemsstats interesser, og dermed også Spaniens.

⁽¹⁾ EFT L 356 af 31.12.2002, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet mod Den Europæiske Union

(Sag C-90/03)

(2003/C 135/12)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado N. Diaz Abad, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

1. Artikel 9, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽¹⁾, som ændret ved Rådets forordning 2369/2002 af 20. december 2002⁽²⁾, annulleres.
2. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Væsentlige formelle mangler: Kongeriget Spanien har gjort gældende, at ordlyden af artikel 9, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2792/1999, som ændret ved forordning nr. 2369/02, offentliggjort i EFT L 358 af 31. december 2002, ikke er den samme som den, der blev godkendt af Rådet. I den foreliggende sag er den tekst, som blev godkendt af Rådet, indeholdt i det sidste kompromisdokument, dvs. nr. SN 113/02, og som hjemlede mulighed for at anvende en koefficient i nedadgående retning på 1:1,35 for fartøjer over 100 GT, hvilket medfører, at den også skal anvendes på fartøjer over 400 GT, og at der derfor også er mulighed for at yde støtte til fornyelse af denne type skibe.
- Overtrædelse af artikel 43 EF: Offentliggørelsen bør begrænses til at gengive bestemmelsens tekst, således som den er blevet vedtaget af det organ, der har den

lovgivningsmæssige kompetence. Det er ikke muligt med offentliggørelsen at foretage ændringer i den tekst, der er blevet godkendt af lovgiver, idet dette vil betyde kompetencemisbrug.

(¹) EFT 1999 L 337 af 30.12.1999, s. 10.

(²) EFT 1999 L 358 af 31.12.2002, s. 49.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-91/03)

(2003/C 135/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado, Nuria Díaz Abad, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Punkt 6 i bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 (¹) af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik annulleres.
- Rådet betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling: Under forhandlingerne vedrørende forordning nr. 2371/2002 anmodede Spanien om, at punkt 6 i bilag I blev ændret for at fjerne de restriktioner, som i henhold til tiltrædelsesakten gælder for spanske fiskefartøjer i området mellem 6 og 12 sømil fra Frankrigs kyst mod Atlanterhavet, og for at afbalancere betingelserne for adgang til dette farvand med de betingelser, der gælder for franske fiskefartøjer i spanske farvande. Rådet besluttede imidlertid at fastholde punkt 6 i bilag I uden ændringer i forhold til, hvad der er fastsat i forordning (EØF) nr. 3760/92 (²), og fastsatte dermed begrænsninger,

der hverken gælder for franske fiskefartøjers adgang til de spanske kystfarvande, eller for den adgang, som fiskefartøjer fra de øvrige medlemsstater har til de andre medlemsstaters kystfarvande.

- Tilsidesættelse af akten om Spaniens tiltrædelse: Eftersom begrænsningerne for spanske fiskefartøjers adgang til farvande, der henhører under fransk jurisdiktion, uden for 12 sømil er fjernet, idet den i tiltrædelsesakten fastsatte overgangsperiode er udløbet, er der ingen grund til at opretholde 12-mileundtagelsen. Der er ikke fastsat specifikke foranstaltninger med hensyn til adgangen til pelagiske arter i dette område, der kunne kræve en særlig forvaltning, og fangsten af disse pelagiske arter sker ved hjælp af den samme type fiskefartøj (Cerco).

Alt taget i betragtning er opretholdelsen af en restriktiv og diskriminerende ordning for spanske fiskefartøjers adgang til de franske farvande i Atlanterhavet inden for 12 sømil ud over den overgangsperiode, der er fastsat i tiltrædelsesakten, og efter at bestemmelserne af samme karakter om adgang til de franske farvande i Atlanterhavet uden for 12-milegrænsen er blevet ophævet, i strid med den restriktive og begrænsede karakter, som enhver undtagelse til en almindelig regel i traktaten skal have. Dette gælder i endnu højere grad, når et så væsentligt princip som princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet indskrænkes, og er i strid med selve kernen i en tiltrædelsesakts bestemmelser.

(¹) EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

(²) Rådets forordning af 20.12.1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1).

Sag anlagt den 4. marts 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-100/03)

(2003/C 135/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. marts 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado, N. Díaz Abad, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets forordning (EF) nr. 2341/2002⁽¹⁾ af 20. december 2002 om fastsættelse for 2003 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger, annulleres, for så vidt som den ikke tildeler Spanien fiskekvoter i forhold til de fiskerimuligheder, der blev fordelt før tiltrædelsen i farvande i Nordsøen.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling: Efter at overgangsperioden udløb den 31. december 2002, er spanske fiskere i samme situation som fiskere fra de øvrige medlemsstater og bør nyde samme adgang til farvandene og fiskebestandene. Selv om Spanien før 2003 ikke kunne påberåbe sig de fiskeriaktiviteter, som de spanske fiskere udøvede i Nordsøen i referenceperioden fra 1973-1978, fordi den i tiltrædelsesakten fastsatte undtagelsesordning har været gældende, må der imidlertid tages hensyn hertil nu med henblik på at ændre fordelingsnøglen, idet systemet kun på denne måde vil undgå at være i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling. Herved vil fiskerne fra hver enkelt medlemsstat blive pålagt begrænsninger, der er proportionale i forhold til deres fangster, inden fællesskabsbestemmelserne om bevarelse af fiskebestandene trådte i kraft.
- Tilsidesættelse af akten vedrørende Spaniens tiltrædelse: Efter udløbet af overgangsperioden indgår Spanien fuldt ud i den fælles fiskeripolitik, hvilket indebærer en ny fordelingsnøgle for fiskebestandene i Nordsøen under anvendelse af de kriterier, der fandt anvendelse i 1983: historiske fangster, tab af fangstmuligheder i tredjelandes fiskerizoner og begrebet områder, der er afhængige af fiskeri. Eftersom Spanien ved den anfægtede forordning ikke er blevet tildelt en del af de kvoter i EF-farvandene i Nordsøen, som blev fordelt før Spaniens tiltrædelse, forlænges overgangsperioden ud over det i tiltrædelsesakten fastsatte, hvilket er i strid med dens bestemmelser.
- Tilsidesættelse af princippet om relativ stabilitet: Princippet om relativ stabilitet er noget andet end den fordelingsnøgle, som Rådet fastsatte i 1983 med henblik på gennemførelsen af dette princip. Princippet om relativ stabilitet har generel rækkevidde og finder anvendelse på fordelingen på nationale kvoter af alle de fangstmuligheder, der er omfattet af en TAC, og som Fællesskabet råder over, mens den ligevægt ved fordeling, der blev opnået ved hjælp af fordelingsnøglen fra 1983, kan ændres som

følge af udviklingen af de forskellige forhold. Med udløbet af overgangsperioden i akten vedrørende Spaniens tiltrædelse og den deraf følgende fulde inddragelse af Spanien i den fælles fiskeripolitik er det blevet nødvendigt, at denne fordelingsnøgle ændres for så vidt angår fangsterne i EF-farvandene i Nordsøen, og at der tildeles spanske fartøjer en procentdel af de kvoter, der blev fordelt før Spaniens tiltrædelse, under hensyntagen til kriterierne i fordelingsnøglen for 1983, dvs. de historiske fiskeriaktiviteter, eftersom den spanske fiskerflåde foretog et omfattende fiskeri i de nævnte farvande, som blev afbrudt ved det midlertidige adgangsforbud i tiltrædelsesakten, tabet af fiskerimuligheder i tredjelandsfarvande og den særlige virksomhed i de områder, der er særlig afhængige af fiskeriet og den hertil knyttede virksomhed.

For så vidt angår dette sidstnævnte kriterium for fastsættelse af fordelingsnøglen, skal det tages i betragtning, at ifølge betragtning 16, 17 og 18 til forordning nr. 2371/2002⁽²⁾ skal begrebet relativ stabilitet forstås således, at der blandt andre faktorer heri indgår »visse kystsamfunds afhængighed af fiskeriet« og »de særlige behov i områder, hvor lokalbefolkningen er særlig afhængig af fiskeriet og den hertil knyttede virksomhed, således som Rådet besluttede i sin resolution af 3. november 1996«, og dette betyder, at på det tidspunkt, hvor kvotefordelingen foretages, skal der i overensstemmelse med princippet om relativ stabilitet alene tages hensyn til de områder, hvor lokalbefolkningen på dette tidspunkt i væsentlig grad er afhængig af fiskeriet og den hertil knyttede virksomhed, og ikke til de områder, som tidligere udviste disse træk, men hvor den nævnte afhængighed er forsvundet i dag som følge af den socio-økonomiske udvikling i medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 356 af 31.12.2002, s. 12.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20.12.2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59).

Sag anlagt den 19. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-121/03)

(2003/C 135/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. marts 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter nedennævnte direktiver,
 - a) da det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til at sikre opfyldelsen af sine forpligtelser i henhold til artikel 4, 9 og 13 i direktiv 75/442/EØF ⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 91/156/EØF ⁽²⁾, da det ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affaldet fra svinebedrifterne i Baix Ter-området, som er beliggende i provinsen Gerona, bortskaffes eller genanvendes uden fare for menneskers sundhed eller for miljøet, og da det hverken har forsynet størstedelen af de nævnte anlæg med den nødvendige godkendelse efter direktivet eller udført den regelmæssige kontrol med anlæggene, som er nødvendig
 - b) da der ikke inden opførelsen eller ombygningen af de nævnte svinebedrifter er foretaget en vurdering af deres indvirkning på miljøet, hvorved sagsøgte har tilsidesat kravet i artikel 2 og artikel 4, stk. 2, i direktiv 85/337/EØF ⁽³⁾ i dettes oprindelige eller ved direktiv 97/11/EF ⁽⁴⁾ ændrede affattelse
 - c) da der ikke med hensyn til de i sagen omhandlede svinebedrifter er foretaget de nødvendige undersøgelser af grundvandet i det område, som er ramt af forureningen, hvorved det har tilsidesat kravet i artikel 3, litra b), artikel 5, stk. 1, og artikel 7 i direktiv 80/68/EØF ⁽⁵⁾
 - d) da en række offentlige vandforsyningsanlæg i Baix Ter-området har overskredet den tilladte maksimale koncentration for parametret nitrat, som er fastsat i punkt 20, afsnit C, i bilag I til direktiv 80/778/EØF ⁽⁶⁾, hvorved sagsøgte har tilsidesat kravet i nævnte direktivs artikel 7, stk. 6.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- De i punkt a)-c) nævnte traktatbrud vedrører opførelsen, udvidelsen og ledelsen af et større antal svinebedrifter i Baix Ter-området, som er beliggende i provinsen Gerona. Det er ikke korrekt, som det hævdes af de spanske myndigheder, at landbrugsaffald er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 75/442/EØF, men håndtering af affald fra svinebedrifter (navnlig dyrekroppe og ajle) er omfattet af direktivet, da der ikke findes særlige fællesskabsbestemmelser, som omfatter alle former for håndtering af sådant affald.

Den forurening af grundvandet i Baix Ter-området, som beror på, at der udledes en stigende mængde ajle fra svinebedrifterne i dette område, er et resultat, som er uforeneligt med artikel 4 i direktiv 75/442/EØF og dermed klart er i strid med denne bestemmelse. De spanske myndigheder har selv erkendt i deres skriftlige indlæg, at der finder en sådan forurening sted, og dette fremgår endvidere af de analyser, som Kommissionen har tilsendt de spanske myndigheder.

En væsentlig del af svinebedrifterne i Baix Ter-området havde endnu ikke opnået den nødvendige godkendelse efter artikel 9 i direktiv 75/442/EØF på tidspunktet for udløbet af den frist, som var fastsat i den begrundede udtalelse, for Kongeriget Spanien til at efterkomme direktivet, hvilket var den 26. september 2001.

De spanske myndigheder har ikke været i stand til at foretage en sådan hensigtsmæssig, regelmæssig kontrol af alle eller en væsentlig del af de eksisterende anlæg (ifølge de oplysninger om svinebedrifter, som er fremsendt ved skrivelse af 3.12.2001, findes der over 220 bedrifter), som er foreskrevet i artikel 13 i direktiv 75/442/EØF. Spanien har, hvad angår de i sagen omhandlede svinebedrifter, tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 2 og artikel 4, stk. 2, i direktiv 85/337/EØF i dennes oprindelige eller ved direktiv 97/11/EF ændrede affattelse. De spanske myndigheder har i deres svar på den begrundede udtalelse i det væsentlige selv erkendt, at der ikke inden opførelsen eller ombygningen af de i sagen omhandlede svinebedrifter er foretaget en vurdering af disses indvirkning på miljøet.

De spanske myndigheders argument om, at direktiv 80/68/EØF ikke er tilsidesat, »da alle svinebedrifter er undergivet kontrol fra myndighederne, der bl.a. har til formål at sikre, at anlæggene foretager en korrekt affaldshåndtering uden skade for grundvandet«, godtgør ikke, at der er foretaget de nødvendige vandundersøgelser. Endvidere havde myndighederne endnu ikke ved fristen ifølge den begrundede udtalelse for Spanien til at efterkomme direktivet gennemført nogen kontrolprocedure for størstedelen af svinebedrifterne i Baix Ter-området.

Det fremgår af klagerens angivelser og af de spanske myndigheders besvarelser og oplysninger til Kommissio-

- Det fremgår af klagerens angivelser og af de spanske myndigheders besvarelser og oplysninger til Kommissio-

nen, at der i visse kommuner i Baix Ter-området flere gange er sket en overskridelse af det højest tilladte nitratindhold, som er fastsat i direktiv 80/778/EØF, i nogen tilfælde med meget høje koncentrationer.

- (1) Rådets direktiv af 15.7.1975 om affald (EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39).
- (2) Rådets direktiv af 18.3.1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF (EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32).
- (3) Rådets direktiv af 27.6.1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40).
- (4) Rådets forordning af 3.3.1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF (EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5).
- (5) Rådets direktiv af 17.12.1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer (EFT L 20 af 26.1.1980, s. 43).
- (6) Rådets direktiv af 15.7.1980 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 229 af 30.8.1980, s. 11).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. januar 2003 af Consiglio di Stato (Fjerde Afdeling) som domsmyndighed i sagen Sundhedsministeriet mod Codacons og Federconsumatori, tilvarslet: Lega delle Cooperative

(Sag C-132/03)

(2003/C 135/16)

Ved kendelse afsagt den 28. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. marts 2003, har Consiglio di Stato (Fjerde Afdeling) som domsmyndighed i sagen Sundhedsministeriet mod Codacons og Federconsumatori, tilvarslet: Lega delle Cooperative, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Finder bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 1139/98 ⁽¹⁾, som ændret ved artikel 1 i forordning (EF) nr. 49/2000 ⁽²⁾, også anvendelse på levnedsmidler til spædbørn og småbørn op til tre år? Navnlig ønskes det oplyst, om en utilsigtet kontaminering af materiale fremstillet på baggrund af genmodificerede organismer i en mængde, der ikke overstiger 1 %, skal være angivet på mærkningen af sådanne produkter.

(1) EFT L 159 af 3.6.1998, s. 4.

(2) EFT L 6 af 11.1.2000, s. 13.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. februar 2003 af Tribunale Ordinario di Torino — Sezione del Giudice per le Indagini Preliminari — i straffesagen mod Alessandro Nizza og Giacomo Pizzi

(Sag C-133/03)

(2003/C 135/17)

Ved kendelse afsagt den 25. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. marts 2003, har Tribunale Ordinario di Torino — Sezione del Giudice per le Indagini Preliminari — i straffesagen mod Alessandro Nizza og Giacomo Pizzi, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 6 i direktiv 68/151/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at den forpligter medlemsstaterne til at fastsætte passende sanktioner ikke blot for manglende offentliggørelse af et handelsselskabs balance og resultatopgørelse, men også for en urigtig offentliggørelse af sådanne dokumenter, af andre meddelelser vedrørende selskaber til selskabsdeltagere eller offentligheden eller af enhver anden oplysning om selskabets økonomiske, formuemæssige eller finansielle stilling, som det selv eller den koncern, som det tilhører, er forpligtet til at fremlægge?
2. Med henvisning til medlemsstaternes pligt til at fastsætte »passende sanktioner« for de overtrædelser, der omhandles i første og fjerde direktiv (68/151 og 78/660 ⁽²⁾), spørges: Skal de nævnte direktiver, navnlig når artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i første direktiv (68/151) samt artikel 2, stk. 2, 3 og 4, i fjerde direktiv (78/660, som suppleret ved direktiv 83/349 ⁽³⁾ og 90/605 ⁽⁴⁾), sammenholdes med artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, der ikke hjemler straf for overtrædelser af pligterne vedrørende offentlighed og pålidelig oplysning om selskaber og i øvrigt indeholder et sanktionssystem, som ikke hviler på kriterier om egnethed, følelighed og reel afskrækkelse i relation til de sanktioner, der skal støtte kravet om beskyttelse?
3. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som vedrørende overtrædelse af disse pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne med henblik på beskyttelsen af

»selskabsdeltageres og tredjemands interesser«, alene for selskabsdeltagere og kreditorer giver ret til påtale, således at man udelukker en almindelig og effektiv beskyttelse for tredjemand?

4. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som vedrørende overtrædelse af disse pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne med henblik på beskyttelsen af »selskabsdeltageres og tredjemands interesser«, indfører en noget anderledes påtalemekanisme og et noget anderledes sanktionssystem, hvorved det udelukkende er vedrørende krænkelse til skade for selskabsdeltagere og kreditorer, at der kan straffes efter privat påtale samt fastsættes strengere og effektive sanktioner?

(¹) EFT 1968 I, s. 41.

(²) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

(³) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.

(⁴) EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. marts 2003 af Verwaltungsgerichtshof i sagerne Georg Dörr og Ibrahim Ünal

(Sag C-136/03)

(2003/C 135/18)

Ved kendelse afsagt den 18. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. marts 2003, har Verwaltungsgerichtshof i sagerne Georg Dörr og Ibrahim Ünal forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 8 og 9 i Rådets direktiv 64/221/EØF(¹) af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, fortolkes således, at de administrative myndigheder — uanset at den kompetente myndigheds afgørelse kan rekrutteres til en højere administrativ myndighed — ikke må træffe en beslutning om udvisning — bortset fra tilfælde af uopsættelighed — uden først at have indhentet en udtalelse fra en kompetent myndighed i henhold til

direktivets artikel 9, stk. 1 (som ikke findes efter østrigsk ret), såfremt der kun er mulighed for at indbringe myndighedernes beslutning for domstole, der er kompetente med hensyn til offentlig ret og er underlagt følgende begrænsninger: Indbringelse af sagen for domstolene har ikke på forhånd opsættende virkning, domstolene har ikke mulighed for at prøve hensigtsmæssigheden af den pågældende afgørelse, og de kan kun annullere den anfægtede afgørelse. Derudover er den ene domstol (Verwaltungsgerichtshof) i sin prøvelse begrænset til at undersøge, om afgørelsen følger logisk af de fastslåede faktiske omstændigheder, mens den undersøgelse, der foretages af den anden domstol (Verfassungsgerichtshof) derudover yderligere er indskrænket til en prøvelse af, om forfatningssikrede rettigheder er blevet krænket?

2. Skal retssikkerhedsgarantierne i det under punkt 1 nævnte direktivs artikel 8 og 9 anvendes på tyrkiske statsborgere, hvis retsstilling er fastlagt i artikel 6 eller 7 i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen?

(¹) EFT 1963-1964, s. 109.

Sag anlagt den 27. marts 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-138/03)

(2003/C 135/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. marts 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved prof. Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato Ivo Maria Braguglia og Antonio Cingolo.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af skrivelse af 20. januar 2003, nr. 100629 (dok. 19), modtaget den 21. januar 2003, hvorved Kommissionen, GD Regionalpolitik — Regionale Interventioner i Frankrig, Grækenland, Italien, meddelte sin beslutning om at nedsætte en del af de beløb, der var ansøgt om inden for FUP-støtteordningen (flerårige udviklingsprogrammer) »forskning, teknologisk udvikling og højere uddannelse«, 2000-2006, af skrivelse af 3. marts 2003, nr. 102627 (dok. 21) om fastsættelse af nedsættelsen, samt af alle retsakter, der er lagt til grund for eller forbundet med beslutningen.

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede skrivelser ikke er vedtaget i overensstemmelse med en af de procedurer, der udtømmende er fastsat i Kommissionens interne bestemmelser, K(2000) 3614 af 29. november 2000 vedrørende sådanne beslutninger. Overtrædelsen af procedurebestemmelserne betyder, at de anfægtede retsakter er ugyldige og skal annulleres, også henset til, at de indeholder beslutninger, der har retsvirkninger udadtil.

Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen med vedtagelsen af de anfægtede retsakter har tilsidesat artikel 32 i forordning (EF) nr. 1260/1999⁽¹⁾ og regel nr. 1.1 og 1.2, i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1685/2000⁽²⁾.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at de beslutninger, der er truffet ved de anfægtede retsakter, er ugyldige, for så vidt som begrundelsen er mangelfuld og selvmodsigende, og idet de tilsidesætter sagsøgerens berettigede forventninger.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 39.

Sag anlagt den 27. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-140/03)

(2003/C 135/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstoler der den 27. marts 2003 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat artikel 43 EF, idet den har udstedt og ikke ophævet lov nr. 971/79, der ikke tillader en diplomeret optiker som

fysisk person at drive mere end én butik for optiske artikler, hvorved den frie etableringsret for optikere som fysiske personer begrænses;

- det fastslås, at Den Helleniske Republik har begrænset den frie etableringsret for optikere, der er juridiske personer, idet der gælder begrænsninger for juridiske personer, der ikke gælder for fysiske personer, hvilket ikke er i overensstemmelse med artikel 43 EF og strider mod artikel 48 EF, jf. artikel 43 EF, idet

- Den Helleniske Republik har udstedt lov nr. 91/119 og lov nr. 2646/98, hvorefter en juridisk person kun kan åbne en forretning for optiske artikler i Grækenland på betingelse af,

- at tilladelsen til at åbne og drive forretning for optiske artikler i en anerkendt optikers navn/en fysisk person er udstedt, at den person, der har fået tilladelsen til at drive forretningen, deltager med mindst 50 % i selskabskapital og i selskabets fortjeneste og tab, og at selskabet har form af et ansvarligt handelsselskab eller et kommanditselskab,

at den pågældende optiker højst deltager i et selskab, der ejer en forretning for optiske artikler, forudsat at tilladelsen til at åbne og drive forretningen for optiske artikler er udstedt til en anden optiker, der har en tilladelse;

- Den Helleniske Republik tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Begrænsninger af fysiske personers frie etableringsret.
2. Begrænsninger af juridiske personers frie etableringsret.
3. Der er ikke angivet grunde til de ovenfor anførte begrænsninger.

Sag anlagt den 28. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-143/03)

(2003/C 135/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. marts 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Luca Visaggio og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 28 EF, da den kræver, at alkali-mangan batterier med under 0,0005 vægtprocent kviksølv skal have en mærkning, hvoraf navnlig indholdet af tunge metaller skal fremgå.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Alkali-mangan batterier med under 0,0005 vægtprocent kviksølv er ikke omfattet af direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer.

Så længe de nationale lovgivninger vedrørende sådanne produkter ikke er harmoniseret, udgør mærkningskravet for dem i artikel 5, stk. 1 og 2, i dekret nr. 476/97 en hindring for de frie varebevægelser, som er i strid med artikel 28 EF, uden at der er nogle åbenlyse grunde, der beror på tvingende hensyn, som kan retfærdiggøre det.

Sag anlagt den 1. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-149/03)

(2003/C 135/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. april 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber ved Th. van Rijn, som befuldmægtiget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 170/83⁽¹⁾ af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92⁽²⁾ af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur, artikel 1 og artikel 11, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2241/87⁽³⁾ af 23. juli 1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri, og artikel 2, artikel 21, stk. 1 og 2, og artikel 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93⁽⁴⁾ af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik, idet det:

1. ikke har vedtaget passende foranstaltninger til udnyttelse af de kvoter, Belgien har blevet tildelt for fangstårene 1991-1996
2. ikke gennem en kontrol af fiskeriaktiviteterne og en passende kontrol af landingen og registreringen af fangsterne har ført opsyn med overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne vedrørende bevarelsen af fiskeressourcerne
3. ikke foreløbigt har forbudt fiskeri for fartøjer, der sejler under belgisk flag, eller som er registreret i Belgien, efter at deres tildelte kvoter ansås for udtømt,
4. ikke har indledt nogen retlige eller administrative skridt mod kaptajnen eller andre personer, der var ansvarlige for fortsættelsen af fiskeriet efter dette forbud eller i mangel af kvote.

- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 170/83, og artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 3760/92: medlemsstaterne skal i henhold til disse bestemmelser vedtage kriterier for fordeling af de kvoter, de er blevet tildelt, og nærmere bestemmelser for deres udnyttelse. Kommissionen kan konstatere, at 22 bestande er blevet overfisket i perioden 1991-1996, og at dette overfiskeri i øvrigt ofte oversteg de 10 %, således at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser.

Tilsidesættelse af artikel 1 i forordning nr. 2241/87 og artikel 2 i forordning nr. 2847/93: medlemsstaterne pålægges i henhold til disse bestemmelser at føre opsyn med de fiskeriaktiviteter, der foretages af fiskefartøjer, der sejler under deres flag. De skal i denne forbindelse foretage de nødvendige inspektioner. Det fremgår af tallene vedrørende antallet af tilfælde af overfiskeri og af deres størrelse, at de belgiske myndigheder ikke har truffet de nødvendige kontrolforanstaltninger for at undgå overfiskeri.

Tilsidesættelse af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 2241/87, og artikel 21, stk. 2, i forordning nr. 2847/93: de belgiske myndigheder har klart været forsømmelige ved forvaltningen af kvoterne, idet de i adskillige tilfælde ikke i tide har fastsat en dato for afslutning af fiskeriet.

Tilsidesættelse af artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2241/87 og artikel 31 i forordning nr. 2847/93: da fiskefartøjer har losset fisk efter afslutningen af fiskeriet efter den pågældende bestand, uden at Belgien har blevet indrømmet en kvote for den pågældende bestand, har disse fiskefartøjers kaptajner tilsidesat fællesskabsretten. De belgiske myndigheder burde derfor have indledt retlige eller administrative skridt mod kaptajnen eller eventuelle andre personer, der var ansvarlige. Den belgiske regering har ikke fremlagt bevis for, at dette er tilfældet.

(¹) EFT L 24, s. 1.

(²) EFT L 389, s. 1.

(³) EFT L 207, s. 1.

(⁴) EFT L 261, s. 1.

Sag anlagt den 7. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-157/03)

(2003/C 135/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. april 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Carmel O'Reilly, juridisk konsulent, og ved Luis Escobar Guerrero, medlem af Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten derved, at det i strid med direktiv 68/360 (¹), 73/148 (²) og 90/365 (³), stiller krav om et opholdsvisum (visado de residencia) som betingelse for at udstede opholdstilladelsen til statsborgere fra tredjelande, der er familiemedlemmer til en unionsborger, der har udnyttet sin ret til fri bevægelighed, og derved, at det i strid med direktiv 64/221 (⁴) ikke har udstedt opholdstilladelsen hurtigst muligt og senest seks måneder efter ansøgningen.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De formaliteter, som en medlemsstat kan kræve overfor en unionsborger, der udnytter sin ret til fri bevægelighed eller overfor et af hans familiemedlemmer (uanset dennes statsborgerskab) er klart afgrænsede i de relevante fællesskabsretlige regler, med den virkning, at det efter Kommissionens opfattelse er klart i strid med fællesskabsrettens ånd og ordlyd, som fastsat i direktiv 68/360, 73/148 og 90/360, at en medlemsstat opstiller et hvilket som helst andet formelt krav vedrørende indrejse eller ophold. Det er på denne baggrund Kommissionens opfattelse, at spansk lovgivning og praksis, som beskrevet ovenfor, er i strid med disse fællesskabsretlige principper.

Det opholdsvisum, der kræves efter spansk lovgivning, er i det væsentlige et redskab, som de spanske myndigheder benytter — før den pågældende indrejser på spansk område — til at undersøge, hvorfor en statsborger i et tredjeland ønsker at opholde sig på spansk område i mere end tre måneder.

En statsborger i et tredjeland, der er familiemedlem til en unionsborger, der udøver retten til fri bevægelighed, kan ikke sidestilles med en statsborger fra et tredjeland, der ikke har denne familiemæssige tilknytning. En statsborger i et tredjeland har tværtimod afledte rettigheder i henhold til fællesskabsretten og har derfor ret til indrejse og ophold på en anden medlemsstats område på lige fod med unionsborgeren.

En sådan statsborger i et tredjeland har ikke pligt til at angive nogen særskilt begrundelse for sit ønske om at indrejse og opholde sig på området. Hans ret i medfør af fællesskabsretten afledes fra unionsborgerens, hvorfor det ikke blot er ensbetydende med, at hans (afledte) ret begrænses, men også at unionsborgerens egen ret begrænses, såfremt han før indrejsen på det nationale område pålægges formaliteter.

Kommissionen har ligeledes anført, at medlemsstaten — i overensstemmelse med den overordnede fællesskabsordning vedrørende udstedelse af opholdstilladelser og særligt henset til artikel 5 i direktiv 64/221 — er forpligtet til at træffe beslutning om udstedelse af opholdstilladelse hurtigst muligt og senest seks måneder efter ansøgningen, idet det forudsættes, at fristen på seks måneder kun bliver aktuel i tilfælde, hvor behandlingen af ansøgningen trækker ud på grund af betragtninger vedrørende den offentlige orden.

- (¹) Rådets direktiv 68/360/EØF af 15.10.1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabets for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer (EFT Specialudgave 1968 II, s. 477).
- (²) Rådets direktiv 73/148/EØF af 21.5.1973 om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (EFT L 172 af 28.6.1973, s. 14).
- (³) Rådets direktiv 90/365/EØF af 28.6.1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet (EFT L 180 af 13.7.1990, s. 28).
- (⁴) Rådets direktiv 64/221/EØF af 25.2.1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed (EFT Specialudgave 1963-1964, s. 109).

Sag anlagt den 7. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-158/03)

(2003/C 135/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. april 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana og Klaus Wiedner, medlemmer af Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 EF og 49 EF, da det i udbudsbetingelserne for flere udbud, som var iværksat af Instituto Nacional de la Salud om levering af tjenesteydelser i form af åndedrætsterapi i hjemmet, har fastsat adgangs-, vurderings- og tildelingskriterier, i henhold til hvilke de bydende på tidspunktet for afgivelsen af deres bud, skal have visse anlæg på spansk territorium, eller inden for en radius af 1 000 km, og da de forinden skulle råde over offentlige oplysningskontorer på bestemte steder, eller at de på dette tidspunkt skulle levere samme ydelser.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det er Kommissionens opfattelse, at de i denne sag omhandlede udbud er udtryk for en forskelsbehandling, og at de hverken er begrundet i tvingende almene hensyn eller overholder proportionalitetsprincippet.

Appel iværksat den 7. april 2003 af Jan Pflugardt til prøvelse af kendelse afsagt den 11. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-83/02, Jan Pflugardt mod Den Europæiske Centralbank

(Sag C-159/03 P)

(2003/C 135/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. april 2003 iværksat appel af Jan Pflugardt ved Rechtsanwalt Dr. Norbert Pflüger, Kaiserstraße 44, D-60329 Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af kendelse afsagt den 11. februar af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-83/02, Jan Pflugardt mod Den Europæiske Centralbank. Appellanten har nedlagt følgende påstande:

Idet den anfægtede kendelse ophæves,

1. antages sagen til realitetsbehandling

2. ophæves indstævntes (Den Europæiske Centralbanks) påbud af 28. februar 2002
3. tilpligtes Den Europæiske Centralbank at betale sagens omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 18. marts 2003 af Commission de conciliation et d'expertise douanière (France) i sagen Administration des douanes mod selskaberne CAFOM og SAMSUNG Electronics France

(Sag C-161/03)

Anbringender og væsentligste argumenter

(2003/C 135/26)

De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans har ikke taget hensyn til, at det med den anfægtede retsakt drejede sig om et klagepunkt i forhold til klageadgangen i medfør af artikel 42, stk. 1, i Den Europæiske Centralbanks ansættelsesbetingelser (»Conditions of Employment for Staff of the European Central Bank«).

I modsætning til det, der blev fastslået i kendelsen, har den anfægtede retsakt ikke til formål at indlede en flerleddet fremgangsmåde, der kunne føre frem til en afskedigelse. Tværtimod indebærer den anfægtede retsakt en direkte og umiddelbar krænkelse af a) sagsøgerens almindelige rettigheder, og af b) sagsøgerens retstilling i forhold til bestemmelserne om databeskyttelse.

- a) For det første er sagsøgerens almindelige rettigheder krænket direkte og umiddelbart, eftersom Den Europæiske Centralbank ikke straks foreholdt sagsøgeren de klagepunkter, advarslen byggede på. Sagsøgeren er dermed blevet afskåret fra at tage til genmæle og omgående klargøre forhold i relation til klagepunkterne. For det andet beror advarslen på fejlagtige påstande, hvorved sagsøgerens almindelige rettigheder er blevet krænket direkte og umiddelbart.
- b) Retten i Første Instans har i den anfægtede kendelse ikke taget hensyn til, at sagsøgerens retstilling i forhold til bestemmelserne om databeskyttelse er blevet krænket direkte og umiddelbart. Sagsøgerens ret til forudgående at blive informeret om, at ham vedrørende data gøres tilgængelige for andre, og formålet hermed, er krænket ved den anfægtede retsakt.

Retten i Første Instans har særlig set bort fra, at dette retsbrud end ikke blev bragt til ophør, da Den Europæiske Centralbank ved sagens afslutning undlod at skride til en afskedigelse i medfør af artikel 2, stk. 2, nr. 5 i European Central Bank Staff Rules.

Ved afgørelse truffet den 18. marts 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 8. april 2003, har Commission de conciliation et d'expertise douanière (France) i sagen Administration des douanes mod selskaberne CAFOM og SAMSUNG Electronics France forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 27 i protokol nr. 4, der er knyttet til aftalen mellem EF og Ungarn af 13. marts 1993, fortolkes således, at indførselsstatens myndigheder skal anvende den ved aftalen indførte præferenceordning, når udførselsstatens myndigheder — der på spørgsmål fra indførselsstatens myndigheder vedrørende visse specifikke faktiske omstændigheder, der er afgørende for anvendelsen af ordningen — blot svarer, at de varer, som de oprindelses-certifikater, de har udstedt, vedrører, opfylder betingelserne for at være omfattet af ordningen?
- 2) Skal der ved afgørelsen af, om den pågældende vare kan være omfattet af præferenceordningen, tages hensyn til et svar fra udførselsstatens myndigheder, der afgives efter udløbet af den frist på ti måneder, der er fastsat i artikel 27, stk. 7, i [protokol nr. 4 til] aftalen?
- 3) Kan det af artikel 27, stk. 7, i [protokol nr. 4 til] aftalen udledes, at præferenceordningen skal anvendes på varerne, når indførselsstatens kontrolanmodning fremsættes mere end to år efter de omtvistede ekspeditioner, og udførselsstatens myndigheder ikke er i stand til at gennemføre kontrollen, idet de ikke har opbevaret de nødvendige dokumenter?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. februar 2003 af Tribunale di Milano, Sezione distaccata di Cassano d'Adda, i sagen Azienda Agricola Balconi Andrea (tidligere Guido) mod 1) Regione Lombardia, 2) A.G.E.A. — Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura

(Sag C-162/03)

(2003/C 135/27)

Ved kendelse afsagt den 21. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. april 2003, har Tribunale di Milano, Sezione distaccata di Cassano d'Adda, i sagen Azienda Agricola Balconi Andrea (tidligere Guido) mod 1) Regione Lombardia, 2) A.G.E.A. — Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 1 i forordning (EØF) nr. 856/84⁽¹⁾ af 31. marts 1984 og artikel 1-4 i forordning (EØF) nr. 3950/92⁽²⁾ af 28. december 1992 fortolkes således, at tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter har karakter af en administrativ sanktion, og skal producenten som følge heraf kun betale afgiften, såfremt han forsætligt eller uagtsomt har overskredet de tildelte mængder?

⁽¹⁾ EFT L 90 af 1.4.1984, s. 10.

⁽²⁾ EFT L 405 af 31.12.1992, s. 1.

Sag anlagt den 8. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-163/03)

(2003/C 135/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. april anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Valero Jordana og Minna Constantinidis, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 3, 4 og 5 i Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979

om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer⁽¹⁾, idet Den Helleniske Republik ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at forhindre tilførsel til grundvandet af stoffer nævnt i liste I i direktiv 80/68/EØF og begrænse tilførsel til grundvandet af stoffer nævnt i liste II, i samme direktiv, for at undgå forurening af grundvandet med disse stoffer, og idet den ikke på forhånd har foretaget en undersøgelse af aktioner til bortskaffelse eller deponering med henblik på bortskaffelse af disse farlige stoffer nævnt i liste I i direktiv 80/68/EØF, som vil kunne medføre en indirekte forurening, samt ikke på forhånd har foretaget en undersøgelse af enhver direkte udledning af stoffer nævnt i liste II i direktiv 80/68/EØF, samt af aktioner til bortskaffelse eller deponering med henblik på at bortskaffe disse stoffer, der kan medføre indirekte forurening.

- Det fastslås endvidere, at Den Helleniske Republik har tilsidesat forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 91/689/EØF⁽²⁾ af 12. december 1991 om farligt affald, idet den ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at registrere og identificere farligt affald i området Triasio Pedio, hvor der eksisterer en deponering (udledning) af farligt affald, og ikke, enten separat eller som led i dens almindelige planer for affaldshåndtering, har udarbejdet en plan om affaldshåndtering af farligt affald i området Triasio Pedio.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af direktiv 80/68/EØF.
- Tilsidesættelse af direktiv 91/689/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 20 af 26.1.1980, s. 43.

⁽²⁾ EFT L 377 af 12.12.1991, s. 20.

Sag anlagt den 10. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-166/03)

(2003/C 135/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. april 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber ved B. Stromsky, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 28 EF, idet den har forbeholdt betegnelsen »guld« for arbejder med en holdighed på 750/000, mens arbejder med en holdighed på 375 eller 585/000 har betegnelsen »guldlegering«.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De omhandlede bestemmelser forbyder markedsføring under betegnelsen »guld« af arbejder, der har en guldholdighed på 585 eller 375 promille, der kan bære denne betegnelse i deres oprindelsesland, og vanskeliggør således markedsføringen af sådanne arbejder.

Dette forbud kan ikke begrundes i hensynet til forbrugerbeskyttelsen eller god handelsskik, da en passende mærkning er tilstrækkeligt.

Sag anlagt den 11. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-168/03)

(2003/C 135/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. april 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Isabel Martínez del Peral, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til 10 og 249 EF, samt i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 ⁽¹⁾ som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF af 5. december 1995 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstageres brug af arbejdsudstyr under arbejdet ⁽²⁾, da der i

afsnit 1 i Disposición Transitoria Única del Real Decreto nr. 1215/1997 af 18. juli 1997, hvorved det er fastsat minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstageres brug af arbejdsudstyr under arbejdet, er fastsat en yderligere tilpasningsperiode for arbejdsudstyr, der allerede er stillet til rådighed for arbejdstagerne i virksomheden og/eller institutionen før den 27. august 1997.

2. Kongeriget Spanien tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I første stykke af afsnit 1 i Disposición Transitoria Única til Real Decreto blev der fastsat en frist på tolv måneder fra dekretets ikrafttræden til at tilpasse det udstyr, som allerede blev brugt i virksomheden, til de krav, der er angivet bilag 1 til dekretet (der svarer til bilag I til direktivet). Eftersom dekretet trådte i kraft den 27. august 1997, fik de spanske erhvervsdrivende som følge af denne frist indrømmet en meget længere overgangsperiode end den, der er fastsat i direktivets artikel 4, stk. 1, litra b).

I andet, tredje og fjerde stykke af afsnit 1 i Disposición Transitoria Única er det fastsat, at arbejdsmarkedsmyndigheden, når der i visse sektorer som følge af særlige objektive situationer, ikke kan ske en tilpasning af arbejdsudstyret inden for en frist af tolv måneder, efter begrundet indstilling fra de mest repræsentative arbejdsgiversammenslutninger inden for sektoren og i samråd med de mest repræsentative fagforeninger inden for samme sektor, undtagelsesvist kan tillade, at der udarbejdes en plan med henblik på at bringe arbejdsudstyr i overensstemmelse med bilag I til dekretet (som svarer til bilag I til direktivet), der ikke strækker sig over længere end fem år under hensyntagen til alvorligheden, betydningen og vigtigheden af den påståede objektive situation. Anmodningen om godkendelse af en sådan plan skulle i henhold til denne bestemmelse indgives inden for en frist af højst ni måneder efter dekretets ikrafttræden (dvs. senest den 27. juni 1998), og den kompetente arbejdsmarkedsmyndighed skulle træffe afgørelse herom i løbet af de tre efterfølgende måneder.

Kommissionen finder denne yderligere tilpasningsperiode uforenelig med den forpligtelse, der er pålagt medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1, litra b).

⁽¹⁾ Om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstageres brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EFT L 393 af 30.12.1989, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 335 af 30.12.1995, s. 28.

Sag anlagt den 15. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union**(Sag C-176/03)**

(2003/C 135/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. april 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.-F. Pasquier og W. Bogensberger, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Rådets rammeafgørelse af 27. januar 2003 om strafferetlig beskyttelse af miljøet ⁽¹⁾ er ulovlig.
- Den trufne rammeafgørelse annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet støttes på artikel 35, stk. 6, i traktaten om Den Europæiske Union.

Kommissionen støtter uden forbehold målene for rammeafgørelsen, men bestrider det anvendte retsgrundlag for de omhandlede foranstaltninger, dvs. traktaten om Den Europæiske Union og navnlig nævnte traktats artikel 29, artikel 31, litra e), og artikel 34, stk. 2, litra b). De omhandlede foranstaltninger henhører nemlig klart under Fællesskabets kompetence. Valget af retsgrundlag er i det foreliggende tilfælde vigtigt på grund af de institutionelle særegenheder i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, som bl.a. ikke indeholder noget, der svarer til overtrædelsesproceduren.

Valget af retsgrundlag for en retsakt skal i overensstemmelse med retspraksis være baseret på objektive kriterier, som kan undergives en retslig prøvelse, der navnlig vedrører den pågældende retsakts formål og indhold.

I det foreliggende tilfælde er det klart, at såvel rammeafgørelsens formål som dens indhold falder ind under Fællesskabets kompetence. Formålet med rammeafgørelsen er at beskytte miljøet ved at forfølge de overtrædelser, der er begået til skade for miljøet, hvilket svarer til de fællesskabsretlige kompetencer, som bl.a. omhandles i EF-traktatens afsnit XIX (artikel 174-176) og nævnte traktats artikel 6. Det samme gælder rammeaf-

gørelsens indhold. De omstændigheder, som rammeafgørelsens artikel 2 og 3 pålægger medlemsstaterne at betragte som overtrædelser af miljøet, henviser for størstedelens vedkommende til handlinger, der er omfattet af fællesskabsretten.

Artikel 47 i traktaten om Den Europæiske Union fastslår de fællesskabsretlige bestemmelsers forrang, og det er således retlig umuligt at vedtage retsakter på grundlag af denne traktat, såfremt der er en fællesskabsretlig beføjelse herfor.

Kommissionen har endvidere gjort gældende, at Fællesskaberne kan forpligte medlemsstaterne til at indføre strafferetlige sanktioner, når dette er nødvendigt for at sikre fællesskabsrettens gyldighed og effektivitet.

Kommissionen har i denne forbindelse for det første gjort gældende, at ifølge Domstolens faste praksis, som den f.eks. kommer til udtryk i Domstolens dom af 21. september 1989, sag 68/88, Kommissionen mod Grækenland (Sml. s. 2966), er medlemsstaterne forpligtet til at påse, at tilsidesættelse af fællesskabsretten forfølges under de samme materielle og formelle betingelser, som finder anvendelse på tilsidesættelse af national ret af lignende art og betydning, og at sanktionen har en effektiv, proportional og afskrækkende virkning. Medlemsstaterne kan således forpligtes til at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelser af fællesskabsretten. Det hænder også, at de sanktionstyper, som medlemsstaterne kan indføre, er defineret i selv EF-retsakten, jf. f.eks. artikel 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik ⁽²⁾.

Kommissionen har dernæst gjort gældende, at fællesskabslovgiver, såfremt denne på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin er af den opfattelse, at overholdelsen af de normer, der fastsættes, kun kan sikres ved at pålægge strafferetlige sanktioner, har kompetence til at pålægge medlemsstaterne at fastsætte sådanne sanktioner.

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2003/80/RIA, EFT L 29 af 5.2.2003, s. 55.

⁽²⁾ EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.

Sag anlagt den 28. april 2003 af Kongeriget Belgien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag C-182/03)**

(2003/C 135/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Belgien ved A. Snoecx, som befuldmægtiget, bistået af avocats P. Kelley, B. van der Walle de Ghelcke og J. Wouters.

Kongeriget Belgien har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning K(2003) endelig udg. af 17. februar 2003 om den støtteordning, som Kongeriget Belgien har indført til fordel for koordinationscentre i Belgien, annulleres, for så vidt den ikke tillader Belgien, selv midlertidigt, at forlænge den status som koordinationscenter, som de koordinationscentre, der var omfattet af ordningen den 31. december 2000, havde.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Første søgsmålsgrund: Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 88, stk. 2, tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt af proportionalitetsprincippet ved at Kommissionen ikke har givet den belgiske stat og de koordinationscentre, hvis individuelle godkendelse udløber før den 31. december 2010, en rimelig frist, nærmere bestemt inden for nogle måneder efter meddelelsen af beslutningen.

Beslutningens artikel 2 pålægger den belgiske stat at ophæve skatteordningen for koordinationscentrene eller at ændre den for at gøre den forenelig med det fælles marked, og beslutningens artikel 3 fastsætter en frist på to måneder til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at opfylde denne forpligtelse. Denne frist er åbenbart utilstrækkelig, da den pågældende ordning kun kan ændres ved en formel lov vedtaget af Parlamentet. Kommissionen har således tilsidesat EF-traktatens artikel 88, stk. 2, som ifølge retspraksis er baseret på tanken om samarbejde mellem medlemsstat og Kommission. Kravet om en rimelig frist gælder så meget desto mere i det foreliggende tilfælde, hvor den pågældende ordning, der blev anmeldt i 1980'erne, ikke af Kommissionen blev anset for at være støtte.

Den givne frist er heller ikke rimelig for koordinationscentrene. Godkendelsen gælder for ti år og kan forlænges blot på betingelse af, at centret overholder de i bestemmelserne fastsatte betingelser. I betragtningerne til beslutningen anerkendes det, at koordinationscentrenes bestående berettigede forventning bør beskyttes, men beslutningen forbyder enhver forlængelse af godkendelser, selv for de godkendelser, der udløber i de første måneder efter meddelelsen af beslutningen. For mange af de således berørte centre indebærer beslutningen øjeblikkeligt ophør af deres aktiviteter.

Anden søgsmålsgrund: Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 88, stk. 2, og tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som det fremgår af Rådets resolution om en adfærdskodeks.

Der er vedtaget en adfærdskodeks for erhvervsbeskatning ved resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 1. december 1997. Med hensyn til de 66 skatteforanstaltninger, som adfærdskodeksen omfatter, herunder ordningen for koordinationscentre, besluttede ECOFIN-rådet den 26. og 27. november 2000, at for de virksomheder, som er omfattet af en skadevoldende ordning den 31. december 2000, udløber virkningerne af disse ordninger senest den 31. december 2005, uanset om der er tale om ordninger, der er bevilget for en bestemt periode. Endelig blev der den 21. januar 2003 indgået en principaftale i Rådet om anvendelse af adfærdskodeksen, som bl.a. bestemmer, at de koordinationscentre, der var omfattet af ordningen den 31. december 2000, fortsat kunne være omfattet fuldt ud af deres godkendelse for det indeværende ti-år indtil senest den 31. december 2010.

Den anfægtede beslutning forbyder forlængelse af godkendelser, der udløber efter meddelelsen af beslutningen, og krænker således såvel den belgiske stats som koordinationscentrenes berettigede forventning om forlængelse af de bestående godkendelser indtil den 31. december 2010.

Tredje søgsmålsgrund: Tilsidesættelse af lighedsprincippet.

Den af Kommissionen vedtagne ordning indfører en uberettiget forskelsbehandling mellem på den ene side de centres situation, hvis godkendelse er blevet forlænget kort før den 31. december 2000, og som er omfattet af ordningen indtil 2010, og på den anden side de centre, hvis godkendelse udløber i 2003, og som mister fordelene ved ordningen efter en frist på blot nogle få måneder.

Fjerde søgsmålsgrund: Tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Kommissionen har ikke givet en tilstrækkelig retlig begrundelse for, at den ikke indfører en overgangsperiode for centre, hvis godkendelse udløber kort tid efter datoen for beslutningen. Endelig er beslutningen fuldstændig mangelfuld, da perioden fra 1. januar 2001 til 16. februar 2003 ikke tages i betragtning ved afgørelsen af, om der skal indføres overgangsforanstaltninger.

RETTEEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEEN I FØRSTE INSTANS

den 27. marts 2003

i sag T-33/00, Natalia Martínez Páramo m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — udvælgelsesprøve — udvælgelseskomité — udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give adgang til de mundtlige prøver — begrundelsespligtens omfang — omfanget af Rettens prøvelse — anmodninger om fornyet gennemgang af de rettede besvarelser — overholdelse af reglerne for udvælgelseskomitéens arbejde — åbenbar fejl)

(2003/C 135/33)

(Processprog: fransk)

I sag T-33/00, Natalia Martínez Páramo, Bruxelles, Anna Sodro, Sterrebeek (Belgien), Inès Van Lierde, Beersel (Belgien), Jean-Martial Marenne, Bruxelles, Ron Moys, West Mallins, Kent (Det Forenede Kongerige) og Michael Horgan, Bruxelles, ved avocat É. Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valsesia og F. Clotuche-Duvieusart), angående påstande om annullation af de afgørelser, som blev truffet af formanden for udvælgelseskomitéen for de interne udvælgelsesprøver med henblik på fastansættelse af midlertidigt ansatte (KOM/TA/2/98 og KOM/TB/2/98), om ikke at give sagsøgerne adgang til nævnte udvælgelsesprøvers mundtlige prøver efter sagsøgernes anmodninger om fornyet gennemgang af de rettede besvarelser af disse udvælgelsesprøvers skriftlige prøver, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 27. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 135 af 13.5.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2003

i de forenede sager T-93/00 og T-46/01, Alessandrini Srl m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Bananer — import fra tredjelande — forordning (EF) nr. 2362/98 — licenser til import af bananer med oprindelse i AVS-landene — foranstaltninger i henhold til artikel 20, litra d), i forordning (EØF) nr. 404/93 — annullationssøgsmål — erstatningssøgsmål)

(2003/C 135/34)

(Processprog: italiensk)

I de forenede sager T-93/00 og T-46/01, Alessandrini Srl, Treviso (Italien), Anello Gino di Anello Luigi & Co. Snc, Brescia (Italien), Arpigi SpA, Padova (Italien), Bestfruit Srl, Milano (Italien), Co-Frutta SpA, Padova, Co-Frutta Soc. coop. arl, Padova, Dal Bello Srl, Padova, Frigofrutta Srl, Palermo (Italien), Garletti Snc, Bergamo (Italien), London Fruit Ltd, London, ved advokats W. Viscardini Donà og G. Donà, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Visaggio, C. Van der Hauwaert, A. Dal Ferro og G. Braun), i sag T-93/00 angående en påstand dels om annullation af Kommissionens skrivelse nr. 02418 af 26. januar 2000, dels om erstatning for det tab, der er lidt som følge af denne beslutning, og i sag T-46/01 angående en påstand om annullation af Kommissionens skrivelse AGR 030905 af 8. december 2000 samt en påstand om erstatning for det tab, der er lidt som følge af denne beslutning, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, samt dommerne P. Lindh og M.J. Cooke; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) I de forenede sager T-93/00 og T-46/01 frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og de af Kommissionen afholdte omkostninger i de forenede sager T-93/00 og T-46/01.

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000 og C 134 af 5.5.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2003

i sag T-195/00, Travelex Global and Financial Services Ltd og Interpayment Services Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Ansvar uden for kontraktforhold — direktiv 89/104/EØF — varemærker — det officielle euro-symbol)

(2003/C 135/35)

(Processprog: engelsk)

I sag T-195/00, Travelex Global and Financial Services Ltd, tidligere Thomas Cook Group Ltd, London, og Interpayment Services Ltd, London, ved advokats C. Delcorde og O. Alexander, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: K. Banks og R.Z. Swift), angående en påstand om erstatning for den skade, som sagsøgerne har lidt som følge af Kommissionens indførelse, anvendelse og fremme af det officielle euro-symbol, der hævdes at være grundlæggende identisk med et figurmærke, som sagsøgerne har ladet registrere, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Travelex Global & Financial Services Ltd og Interpayment Services Ltd betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. april 2003

i sag T-342/00, Petrolessence SA og Société de gestion de restauration routière SA (SG2R) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Konkurrence — forordning (EØF) nr. 4064/89 — beslutning, hvorved en fusion erklæres forenelig med fællesmarkedet — oliesektoren — forpligtelser — afslag på godkendelse af erhververe — formalitet — bindende og endelig retsakt — tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter — processuelle svarfrister — fejlskøn«)

(2003/C 135/36)

(Processprog: fransk)

I sag T-342/00, Petrolessence SA, Société de gestion de restauration routière SA (SG2R), Nancy (Frankrig), ved advokaterne F. Puel og M. Troncoso Ferrer, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: W. Mölls, F. Siredey-Garnier og F. Lelièvre), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og F. Million), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 13. september 2000, hvorved denne afslog TotalFina Elfs forslag om, at sagsøgerne godkendes som erhververe af seks servicestationer på motorvej, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 3. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne i sagen om foreløbige forholdsregler.

(¹) EFT C 4 af 6.1.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2003

i sag T-353/00, Jean-Marie Le Pen mod Europa-Parlamentet⁽¹⁾

(»Retsakt vedtaget af Parlamentet — mandatbortfald for medlem af Europa-Parlamentet — anvendelse af national ret — annulationssøgsmål — retsakt, der kan gøres til genstand for søgsmål — afvisning«)

(2003/C 135/37)

(Processprog: fransk)

I sag T-353/00, Jean-Marie Le Pen, Saint-Cloud (Frankrig), ved avocat F. Wagner, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. Krück og C. Karamarcos), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: R. Abraham, G. de Bergues, D. Colas og L. Bernheim), angående en påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet i form af en erklæring af 23. oktober 2000 fra Europa-Parlamentets formand, og som vedrører bortfaldet af sagsøgerens mandat som medlem af Europa-Parlamentet, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas og P. Lindh; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Parlamentets omkostninger i hovedsagen og i sagen om foreløbige forholdsregler.
- 3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2003

i sag T-366/00, Scott SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(»Annullationssøgsmål — statsstøtte — forordning (EF) nr. 659/1999 — artikel 15 — forældelsesfrist — tilbagesøgning af støtte — handling, som afbryder forældelsen«)

(2003/C 135/38)

(Processprog: engelsk)

I sag T-366/00, Scott SA, Saint-Cloud (Frankrig), ved Sir Jeremy Lever, QC, barrister G. Peretz og solicitor R. Griffith, og med valgt adresse i Luxembourg, støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: F. Million, G. de Bergues og S. Seam), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Rozet og J. Flett), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2002/14/EF af 12. juli 2000 om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/Kimberly-Clark (EFT L 12, s. 1), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. Garacia Valdecasas, P. Lindh, N.J. Forwood og H. Legal; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Påstanden om annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning 2002/14/EF af 12. juli 2000 tages ikke til følge, for så vidt som den er baseret på, at Kommissionen har tilsidesat artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88].
- 2) I øvrigt fortsættes sagens behandling.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2003

i sag T-369/00, Département du Loiret mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Annulationssøgsmål — statsstøtte — forordning (EF) nr. 659/1999 — artikel 15 — forældelsesfrist — tilbagesøgning af støtte — handling som afbryder forældelsen«)

(2003/C 135/39)

(Processprog: fransk)

I sag T-369/00, Département du Loiret ved avocat A. Carnelutti, støttet af Scott SA, Saint-Cloud (Frankrig), ved Sir Jeremy Lever, QC, barrister G. Peretz og solicitor R. Griffith, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Rozet og J. Flett), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2002/14/EF af 12. juli 2000 om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/Kimberly-Clark (EFT L 12, s. 1), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas, P. Lindh, N.J. Forwood og H. Legal; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Påstanden om annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning 2002/14/EF af 12. juli 2000 tages ikke til følge, for så vidt som den er baseret på, at Kommissionen har tilsidesat artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88].
- 2) I øvrigt fortsættes sagens behandling.
- 3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

af 3. april 2003

i de forenede sager T-44/01, T-119/01 og T-126/01, Eduardo Vieira, SA m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Fiskeri — fiskeriaftalen med Argentina — finansiel fællesskabsstøtte — nedsættelse — annulationssøgsmål — erstatningssøgsmål«)

(2003/C 135/40)

(Processprog: spansk)

I de forenede sager T-44/01, T-119/01 og T-126/01, Eduardo Vieira SA, Vigo-Pontevedra (Spanien), ved advokaterne R. García-Gallardo Gil-Fournier og M.D. Domínguez Pérez, sagsøger i sagerne T-44/01 og T-126/01, Vieira Argentina SA, Buenos Aires (Argentina), ved advokaterne R. García-Gallardo Gil-Fournier og M.D. Domínguez Pérez, sagsøger i sag T-44/01, Pescanova SA, Chapela (Spanien), ved advokaterne A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente og S. Rodríguez Artacho, sagsøger i sag T-119/01, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: S. Pardo Quintillán og J. Guerra Fernández), angående en påstand om, i sag T-44/01, erstatning i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF for skade forvoldt på grund af suspensionen af udbetalingen af restbeløbet af den finansielle støtte tildelt projekt ARG/ESP/SM/26-94 til oprettelsen af et blandet selskab inden for rammerne af aftalen om forbindelserne mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik om havfiskeriområdet og i sag T-119/01 annullation af Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 om nedsættelse af støtten tildelt projekt ARG/ESP/SM/17-94 med henblik på oprettelsen af et blandet selskab inden for rammerne af aftalen om forbindelserne mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet og i sag T-126/01 annullation af Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 om nedsættelse af støtten tildelt projekt ARG/ESP/SM/26-94 med henblik på oprettelsen af et blandet selskab inden for rammerne af aftalen om forbindelserne mellem Fællesskabet og Den Argentinske Republik på havfiskeriområdet, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 3. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagerne T-44/01, T-119/01 og T-126/01 forenes med henblik på domsafsigelsen.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 3) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001 og C 245 af 1.9.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. april 2003

i sag T-155/01, Robert Walton mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾**(»Midlertidigt ansatte — afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats — søgsmål om annullation og om betaling af en afskedigelsesgodtgørelse«)**

(2003/C 135/41)

(Processprog: engelsk)

I sag T-155/01, Robert Walton, tidligere midlertidigt ansat i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Oxford (Det Forenede Kongerige), ved barrister P. Harris mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall), angående en påstand om annullation af skrivelse af 3. oktober 2000, hvorved Kommissionen opsagde sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat og pålagde ham at betale en godtgørelse for ophævelsen, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden N.J. Forwood, og J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 9. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 275 af 29.9.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. april 2003

i sag T-224/01, Durferri GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ⁽¹⁾**(»EF-varemærker — indsigelsessag — ældre ordmærke TUFFTRIDE — ansøgning om NU-TRIDE som EF-ordmærke — risiko for forveksling — risiko for, at der antages at være en forbindelse — varemærke, som strider mod den offentlige eller sædelighed — artikel 7, stk. 1, litra f), og artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94«)**

(2003/C 135/42)

(Processprog: engelsk)

I sag T-224/01, Durferri GmbH, Mannheim (Tyskland), ved avocat P. Koch, og med valgt adresse i Luxembourg, mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (befuldmægtigede: A. von Mühlendahl og O. Waelbroeck), intervenient i sagen for Retten var Kolene Corporation, Detroit, Michigan (USA), ved avocat C. Gielen, angående et søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 6. juli 2001 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 864/1999-1) i en indsigelsessag mellem Durferri GmbH og Kolene Corporation, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 9. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Harmoniseringskontoret frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 3 af 5.1.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. april 2003

i sag T-114/02, BaByliss SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾**(»Konkurrence — fusioner — forordning (EØF) nr. 4064/89 — søgsmål anlagt af en tredjemand — formaliteten — tilsagn afgivet under den indledende undersøgelsesfase — varemærkelicens — ændringer af tilsagn — frister — finansielt tilskud fra staten — ubetydelig pris for overtagelse — alvorlig tvivl med hensyn til fusionens forenelighed med fællesmarkedet — ingen tilsagn vedrørende markeder med betydelige konkurrenceproblemer«)**

(2003/C 135/43)

(Processprog: fransk)

I sag T-114/02, BaByliss SA, Montrouge (Frankrig), ved advokat J.-P. Gunther, støttet af De'Longhi SpA, Treviso (Italien), ved advokaterne M. Merola, D. Domenicucci og I. van Schendel mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Superti, K. Wiedner og F. Lelièvre), støttet af SEB SA, Écully (Frankrig), ved advokaterne D. Voillemot og S. Hautbourg, angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG(2002) D/228078 af 8. januar 2002, hvorved Kommissionen besluttede ikke at modsætte sig fusionen mellem SEB og Moulinex og erklærede fusionen for

forenelig med det fælles marked og med aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde på betingelse af, at de afgivne tilsagn overholdes (sag COMP/M.2621 — SEB/Moulinex), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 3. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning SG(2002)D/228078 af 8. januar 2002, hvorved Kommissionen besluttede ikke at modsætte sig fusionen mellem SEB og Moulinex og erklærede fusionen for forenelig med det fælles marked og med aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde på betingelse af, at de afgivne tilsagn overholdes (sag COMP/M.2621 — SEB/Moulinex) annulleres for så vidt angår markederne i Italien, Spanien, Finland, Det Forenede Kongerige og Irland.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Sagsøgeren og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.
- 4) SEB SA og De'Longhi SpA bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 144 af 15.6.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 9. april 2003

i sag T-134/02, Miguel Tejada Fernández mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Tjenestemænd — forfremmelse — sammenligning af for-tjenester — annulationssøgsmål«)

(2003/C 135/44)

(Processprog: fransk)

I sag T-134/02, Miguel Tejada Fernández, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Woluwé-Saint-Étienne (Belgien), ved avocat L. Vogel mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: C. Berardis-Kayser) angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse B2 i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 2001, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelings-

formanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 9. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse B2 i forbindelse med forfremmelsesproceduren 2001 annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 156 af 29.6.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. april 2003

i sag T-11/01, Catherine Mascetti mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Midlertidig ansættelseskontrakt — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtsfrister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte)

(2003/C 135/45)

(Processprog: italiensk)

I sag T-11/01, Catherine Mascetti, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Leggiuno (Italien), ved avocats B. Nascimbene og M. Condinanzi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. Clotuche-Duvieusart og M.A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af beslutningen af 28. september 2000, hvorved den myndighed, som har beføjelse til at indgå ansættelseskontrakter, afviste den klage, som sagsøgeren havde indgivet med henblik på at få fastslået, at hendes ansættelsesforhold ved Kommissionen var en ansættelse på ubestemt tid som følge af, at en midlertidig ansættelseskontrakt, som omhandlet i artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, var blevet forlænget mere end en gang med de virkninger, som er anført i disse vilkårs artikel 8, sidste afsnit, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 1. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 95 af 24.3.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. april 2003

i sag T-12/01, Christina Ascatigno Battistella mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)

(2003/C 135/46)

(Processprog: italiensk)

I sag T-12/01, Christina Ascatigno Battistella, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Verghera di Samarate (Italien), ved advokats B. Nascimbene og M. Condinanzi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. Clotuche-Duvieusart og M.A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af beslutningen af 28. september 2000, hvorved den myndighed, som har beføjelse til at indgå ansættelseskontrakter, afviste den klage, som sagsøgeren havde indgivet med henblik på at få fastslået, at hendes ansættelsesforhold ved Kommissionen var en ansættelse på ubestemt tid som følge af, at en midlertidig ansættelseskontrakt, som omhandlet i artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, var blevet forlænget mere end en gang med de virkninger, som er anført i disse vilkårs artikel 8, sidste afsnit, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 1. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. april 2003

i sag T-13/01, Daniele Riva mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)

(2003/C 135/47)

(Processprog: italiensk)

I sag T-13/01, Daniele Riva, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Leggiuno (Italien), ved advokats B. Nascimbene og M. Condinanzi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. Clotuche-Duvieusart og M.A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af beslutningen af 28. september 2000, hvorved den myndighed, som har beføjelse til at indgå ansættelseskontrakter, afviste den klage, som sagsøgeren havde indgivet med henblik på at få fastslået, at hendes ansættelsesforhold ved Kommissionen var en ansættelse på ubestemt tid som følge af, at en midlertidig ansættelseskontrakt, som omhandlet i artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, var blevet forlænget mere end en gang med de virkninger, som er anført i disse vilkårs artikel 8, sidste afsnit, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 1. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. april 2003

i sag T-14/01, Fiorenzo Rizzello mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)

(2003/C 135/48)

(Processprog: italiensk)

I sag T-14/01, Fiorenzo Rizzello, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Varano Borghi (Italien), ved advokats B. Nascimbene og M. Condinanzi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. Clotuche-Duvieusart og M.A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af beslutningen af 28. september 2000, hvorved den myndighed, som har beføjelse til at indgå ansættelseskontrakter, afviste den klage, som sagsøgeren havde indgivet med henblik på at få fastslået, at hans ansættelsesforhold ved Kommissionen var en ansættelse på ubestemt tid som følge af, at en midlertidig ansættelseskontrakt, som omhandlet i artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, var blevet forlænget mere end en gang med de virkninger, som er anført i disse vilkårs artikel 8, sidste afsnit, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 1. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. april 2003

i sag T-15/01, Stefano Benini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Midlertidig ansættelse — formaliteten — akt, der indeholder et klagepunkt — overholdelse af vedtægtens frister — anden forlængelse af en midlertidig ansættelseskontrakt — artikel 2, litra d), artikel 8 og 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«)

(2003/C 135/49)

(Processprog: italiensk)

I sag T-15/01, Stefano Benini, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Besozzo (Italien), ved advokats B. Nascimbene og M. Condinanzi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: F. Clotuche-Duvieusart og M.A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af beslutningen af 28. september 2000, hvorved den myndighed, som har beføjelse til at indgå ansættelseskontrakter, afviste den klage, som sagsøgeren havde indgivet med henblik på at få fastslået, at hans ansættelsesforhold ved Kommissionen var en ansættelse på ubestemt tid som følge af, at en midlertidig ansættelseskontrakt, som omhandlet i artikel 2, litra d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, var blevet forlænget mere end en gang med de virkninger, som er anført i disse vilkårs artikel 8, sidste afsnit, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 1. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. marts 2003

i sag T-303/01, Ayuntamiento de Osera de Ebro mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Projekt vedrørende anlæg af højhastighedslinjen Madrid-Barcelona-den franske grænse — finansieringsstøtte fra Samhørighedsfonden — den planlagte rutes indvirkning på miljøet i det beskyttede område Soto de Aguilar — Kommissionens afslag på at indlede en traktatbrudsprocedure — annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakt, der berører dem umiddelbart — afvisning)

(2003/C 135/50)

(Processprog: spansk)

I sag T-303/01, Ayuntamiento de Osera de Ebro, Zaragoza (Spanien), ved abogado J. Ariño Barcelona, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. Valero Jordana), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 13. juli 2001 om afslag på at indlede en traktatbrudsprocedure mod Kongeriget Spanien i medfør af artikel 226 EF med henblik på, at der træffes foranstaltninger til at forhindre de spanske myndigheder i at gennemføre deres beslutning af 17. marts 1999 vedrørende ruten for højhastighedslinjen Madrid-Barcelona-den franske grænse, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 10. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 44 af 16.2.2002.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 26. marts 2003

i sag T-85/03 R, Caymanøernes regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Procedure om foreløbige forholdsregler — oversøiske lande og territorier — anmodning om nedsættelse af en partnerskabsarbejdsgruppe — afslag — delvis afvisning af punkter i begæringen om foreløbige forholdsregler — antagelse af hovedsagen til realitetsbehandling — uopsættelighed — foreligger ikke)

(2003/C 135/51)

(Processprog: engelsk)

I sag T-85/03 R, Caymanøernes regering ved E. Sharpston, QC, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Lyal og B. Eggers) — begæring om foreløbige forholdsregler vedrørende de igangværende forhandlinger om Kommissionens »forslag til Rådets direktiv om sikring af en reel beskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet« (KOM/2001/0400 endelig udg., EFT 2001 C 270 E, s. 259), som blev fremsat den 18. juli 2001 med hjemmel i artikel 94 EF — har præsidenten for Retten i Første Instans den 26 marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
2. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 4. februar 2003 af Osotspa Co., Ltd. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-33/03)

(2003/C 135/52)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Osotspa Co., Ltd.,

Bangkok (Thailand), ved Rechtsanwalt Chr. Gassauer-Fleissner, og med valgt adresse i Luxembourg. Den anden part i sagen for appelkammeret var Distribution & Marketing GmbH, Salzburg (Østrig).

Søgsmålsgrunde:

Efter sagsøgerens opfattelse er en svag grad af lighed mellem mærkerne tilstrækkeligt til at begrunde en risiko for forveksling, da varerne er identiske.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse truffet den 27. november 2002 af Tredje Appelkammer i sag R 296/2002-3 ændres, således at der gives sagsøgeren medhold i indsigelsen mod ansøgningen af 10. september 1997 om registrering af varemærket »Hai« indgivet af Distribution & Marketing GmbH, og der gives afslag på ansøgningen.
- Subsidiært hjemvises sagen til Harmoniseringskontoret.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 14. marts 2003 af Suproco N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-101/03)

(2003/C 135/53)

(Processprog: nederlandsk)

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Distribution & Marketing GmbH.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »Hai« for varer og tjenesteydelser i klasse 5, 32, 33, 35 og 42 (bl.a. vitaminpræparater, frugtsaft, alkoholholdige drikke, restaurationsvirksomhed) (ansøgning nr. 628172).
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren Osotspa Co., Ltd.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	EF-figurmærke nr. 168427 og det nationale figurmærke »Shark« for varer i klasse 32 (ikke-alkoholholdige drikke, saft og andre præparater til fremstilling af drikke).
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Forkastelse af sagsøgerens indsigelse.
Appelkammerets afgørelse:	Afslag på klagen.

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. marts 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Suproco N.V., Curaçao, ved M.M. Slotboom og N.J. Helder.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Kommissionens beslutning af 10. januar 2003 rettet til medlemsstaterne om ikke at imødekomme en anmodning om en undtagelse fra Rådets afgørelse 2001/822/EF angående oprindelsesreglerne for sukker fra De Nederlandske Antiller annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en sukkerforarbejdende virksomhed etableret på de Nederlandske Antiller. Virksomheden importerede bl.a. sukker fra en rørsukkerleverandør i Kolumbien. Denne sukker forarbejdede sagsøgeren til brunt krystalsukker og styksukker og reeksporterede det til EF i medfør artikel 3 i bilag II og tillæg 2 til bilag II til afgørelse 91/482/EØF⁽¹⁾. På baggrund af disse bestemmelser blev sagsøgerens produkter anset som produkter med oprindelse i OLT.

Lignende bestemmelser er blevet vedtaget i artikel 4 i bilag III og tillæg 2⁽²⁾ til bilag III til afgørelse 2001/822 (associeringsafgørelse)⁽³⁾, som erstatter afgørelse 91/482/EØF. Artikel 5,

stk. 1, litra g, i bilag III til den foreliggende associeringsafgørelse fastlægger imidlertid, at farvning af sukker eller formning af sukker i stykker er utilstrækkelige bearbejdninger til at give produkterne OLT-oprindelse. Disse produkter kan derfor ikke opnå OLT-oprindelse.

Kongeriget Nederlandene anmodede herefter om at opnå en undtagelse for sagsøgeren. I den anfægtede afgørelse blev anmodningen afvist.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at artikel 5, stk. 1, litra g, i bilag III til associeringsafgørelsen er ulovlig. Sagsøgeren er af den opfattelse, at det er forkert at påstå, at farvning af sukker eller formning af sukker i stykker er utilstrækkelige bearbejdninger til at give produkterne OLT-oprindelsesstatus. Sagsøgeren har gjort gældende, at bestemmelsen strider mod ikke-diskriminationsprincippet, samt at det er arbitrært og i modstrid med princippet om beskyttelse af berettigede forventninger og retssikkerhedsprincippet.

Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen handlede uretmæssigt, idet den anfægtede afgørelse blev vedtaget efter udløbet af fristen på 75 dage inden for hvilken afgørelser kan vedtages jf. artikel 37, stk. 8, litra a, i bilag III til associeringsafgørelsen. Sagsøgeren har gjort gældende, at anmodningen om en undtagelse derfor også bør anses som værende taget til følge i medfør af artikel 37, stk. 8, litra b, i bilag III til associeringsafgørelsen.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 37 i bilag III til associeringsafgørelsen og en åbenbar fejlbedømmelse af de faktiske forhold. Sagsøgeren mener, Kommissionen sammenblander betingelserne i artikel 37 i bilag III til associeringsafgørelsen.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at kumulation af oprindelsen ikke udgør et alternativ for virksomheden. Indførslen af AVS-sukker kan på grund af den høje pris ikke retfærdiggøres. Dette sukker er endvidere uegnet henset til dets kvalitet. Sagsøgeren har gjort gældende at betingelserne for undtagelsen i artikel 37, stk. 4, i bilag III til associeringsafgørelsen er opfyldt.

Sagsøgeren har endvidere anført, at i henhold til artikel 37, stk. 3, litra b, i bilag III til associeringsafgørelsen vil anvendelsen af de eksisterende oprindelsesregler betragteligt nedsætte muligheden for at fortsætte eksporten til EF. Ifølge sagsøgeren er det fejlagtigt af Kommissionen at gøre det til en nødvendig forudsætning for en undtagelse, at anvendelsen af de eksisterende oprindelsesregler vil føre til et ophør af selskabets aktiviteter.

Sagsøgeren her derudover gjort gældende, at Kommissionen fejlanvendte artikel 37, stk. 7, i bilag III til associeringsafgørelsen.

sen. Kommissionen gjorde ifølge sagsøgeren uret i at afvise anmodningen om en undtagelse med den begrundelse, at både for sukker fra AVS og sukker fra andre lande end AVS var værditilvæksten af produktet, opnået gennem sagsøgeren bearbejdning heraf, på mere end 45 %. Artikel 37, stk. 7, i bilag III til associeringsafgørelsen giver ikke mulighed for denne sammenligning, og kan følgelig ikke begrunde afvisningen af en anmodning om en undtagelse.

(1) Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25.7.1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263, s. 1).

(2) Tillæg 2 til bilag III til Rådets afgørelse 2001/822/EF af 27.11.2001 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab (»associeringsafgørelse«) (EFT L 324, s. 1).

(3) Rådets afgørelse 2001/822/EF af 27.11.2001 om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab (»associeringsafgørelse«) (EFT L 314, s. 1).

Sag anlagt den 28. marts 2003 af Arran Aromatics Limited, Iain Russel og Allastair Rennick mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-109/03)

(2003/C 135/54)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. marts 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Arran Aromatics Limited, Isle of Arran, Skotland, Iain Russel, Isle of Arran, Skotland, og Allastair Rennick, Isle of Arran, Skotland, ved solicitor C. Pouncey og lawyer L. Van Den Hende.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning i henhold til artikel 288 EF for de tab, de har lidt ved de tilsidesættelser af fællesskabsretten, der er anført i stævningen, og beløbet forhøjes med morarenter på 8 % regnet fra skadens indtrædelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale procesrenter af sådanne beløb, der findes at skulle betales, med en sats på 8 %.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I 1999 fastslog The World Trade Organisation, at EF's ordning for indførsel af bananer, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1637/98 ⁽¹⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 2362/98 ⁽²⁾, var uforenelige med kravene i WTO. Som følge af denne afgørelse iværksatte USA med WTO's godkendelse visse gengældelsesforanstaltninger mod fællesskabsprodukter. Disse foranstaltninger omfattede en told på 100 % på badepræparater indført i USA fra Fællesskabet. Den første sagsøger er en skotsk virksomhed, der blandt andet producerer badeprodukter, af hvilke den plejede at eksportere en stor del til USA. De andre to sagsøgere er overordnede ansatte i virksomheden. Ifølge sagsøgerne er salget fra første sagsøger til USA faldet væsentligt som følge af gengældelsesforanstaltningerne, hvorved den har lidt økonomisk skade, og hvorved de to andre sagsøgere er blevet udsat for anspændelse og bekymringer, hvilket har forvoldt dem ikke-økonomisk skade. Sagsøgerne nedlægger påstand om erstatning i medfør af artikel 235 EF og 288 EF. Til støtte for søgsmålet har de gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af forordning nr. 2362/98 tilsidesatte Fællesskabets grundlæggende politik om at gøre »bananproceduren« forenelig med kravene i WTO, såvel som et klart mandat fra Det Europæiske Råd herom. Ifølge sagsøgerne krænker forordning nr. 2362/98 endvidere den fri erhvervsudøvelse, proportionalitetsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling og endelig også beskyttelsen af den berettigede forventning i folkeretten og den heraf afledte berettigede forventning, som erhvervsdrivende har. Ifølge sagsøgerne er overtrædelsen åbenbar og grov, og bestemmelserne, der er krænket, tjener til beskyttelse af private. Endvidere er der årsagsforbindelse mellem ulovligheden af forordning nr. 2362/98 og den skade, sagsøgerne påstår at have lidt, hvorfor de har krav på erstatning.

⁽¹⁾ EFT L 210 af 28.7.1998, s. 28.

⁽²⁾ EFT L 293 af 31.10.1998, s. 32.

Sag anlagt den 27. marts 2003 af L'Oréal SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-112/03)

(2003/C 135/55)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. marts 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i

det Indre Marked (Varemærker og Design) af L'Oréal SA, Paris (Frankrig), ved advokat X. Buffet Delmas d'Autane.

Den anden part i sagen for appelkammeret var Revlon (Schweiz) SA.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 15. januar 2003 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) vedrørende klage nr. R0396/2001-4 i indsigelsessag nr. B215048 (ansøgning om EF-varemærke nr. 10111576) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med nærværende sag og sagen for appelkammeret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: L'Oréal SA.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »FLEXI AIR« for visse varer i klasse 3 (shampoer; geléer, skum og balsam; æteriske olier; ...) (ansøgning nr. 10111576).

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Revlon (Schweiz) SA.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Adskillige nationale ordmærker »FLEX« for visse varer i klasse 3 og 34 (sæber, æteriske olier, shampoo, ...).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på ansøgning om EF-varemærke

Appelkammerets afgørelse: Afvisning af L'Oréal SA's klage.

Søgsmålsgrunde: — Tilsidesættelse af artikel 43, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾ og regel 22, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 2868/95 ⁽²⁾, idet der efter ansøgerens opfattelse ikke er nogen frist for, hvornår han kan kræve bevis for brug

- Tilsidesættelse af princippet om kontinuitet mellem indsigelsesafdelingen og appelkammeret, idet appelkammeret har afvist at undersøge ansøgerens anmodning om påvisning af brug
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning nr. 40/94, idet der ikke er nogen risiko for forveksling
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2, litra a), nr. ii), i Rådets forordning nr. 40/94, idet appelkammeret ikke har vurderet, hvorvidt det nationale varemærke i medfør af national lovgivning gyldigt kunne påberåbes som indsigelse mod ansøgningen om EF-varemærket.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelser af 30. april 2002 truffet af direktøren for direktoratet for Administration og personaleforvaltning (Luxembourg og Ispra) under GD ADMIN, hvori sagsøgeren har fået afslag på udbetaling af bosættelsespenge og dagpenge, mens han var placeret i Athen, og på udbetaling af bosættelsespenge ved hans omplacering til Luxembourg og hvori den del af sagsøgerens nettovederlag, der kan overføres fra det sted, hvor han var udstationeret til det sted, hvor han har sit tjenestested og sin sædvanlige bopæl, er begrænset til 35 %.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der var placeret i Luxembourg, blev i tjenestens interesse udstationeret til midlertidig tjeneste i det græske sundhedsministerium i Athen. Kommissionen har i de anfægtede afgørelser afslået at yde bosættelsespenge og dagpenge og har begrænset den del af sagsøgerens vederlag, der kan overføres til Luxembourg, til 35 %.

I relation til afslaget på bosættelsespenge og dagpenge gør sagsøgeren til støtte for sine påstande gældende, at artikel 5 og 10 i bilag VII til vedtægten er overtrådt. I relation til afgørelsen om, at den del af vederlaget, der kan overføres til Luxembourg, begrænses til 35 %, anfører sagsøgeren, at vedtægtens artikel 38, litra d), og artikel 17 i bilag VII til vedtægten er overtrådt.

Sag anlagt den 31. marts 2003 af Georgios Gouvras mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-113/03)

(2003/C 135/56)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 31. marts 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Georgios Gouvras, Bereldange (Luxembourg), ved avocats Albert Coolen, Jean-Noël Louis, Etienne Marchal og Sébastien Orlandi, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sag anlagt den 7. april 2003 af Samar SpA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-115/03)

(2003/C 135/57)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Samar SpA ved avvocato Alessandro Ruio.

Den anden part i sagen for appelkammeret var Grotto SpA.

Sag anlagt den 7. april 2003 af Oreste Montalto mod Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

(Sag T-116/03)

- Den anfægtede afgørelse annulleres. Subsidiært fastslås det, at der ikke er risiko for forveksling af de omhandlede varemærker med hensyn til alle de ansøgte varer — med undtagelse af »blue jeans« for så vidt angår hvilket der er risiko for forveksling — eller i det mindste med hensyn til de varer, for så vidt angår hvilke der efter Rettens opfattelse ikke er risiko for forveksling, og følgelig annulleres den anfægtede afgørelse med hensyn til disse varer.

(2003/C 135/58)

(Processprog: fransk)

- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger i det omfang det ikke får medhold i sagen.

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. april 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Oreste Montalto, Alicante (Spanien), ved avocat Georges Vandersanden.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Ansøger om EF-vare-mærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »GAS STATION« — ansøgning nr. 721647 for varer i klasse 25 (beklædningsgenstande, fodtøj og hovedbeklædning).

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Grotto SpA.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det italienske mærke »BLUE JEANS GAS« for varer i klasse 25 (»bukser, jakker, jeans, skjorter, nederdele, vindjakker, pullovers, sweaters, veste, sokker, sko, støvler, hjemmesko«).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på ansøgningen.

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94, da de omtvistede varer ikke kan anses for at ligne hinanden i denne bestemmelses forstand.

- Rådets afgørelse af 23. maj 2002, som er truffet af dets formand, om udnævnelse af en medformand for et appelkammer, der samtidig er præsident for klageafdelingen under Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked, hvorved sagsøgerens ansøgning om stillingen følgelig afslås, annulleres.

- Der tilkendes sagsøgeren en erstatning for hans økonomiske og ikke-økonomiske skade, som foreløbigt anslås at udgøre 20 000 EUR.

- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (KHIM). Han har på foranledning af en meddelelse om ledig stilling indgivet ansøgning til stillingen som formand for et appelkammer ved KHIM. Ved den anfægtede afgørelse har en anden ansøger imidlertid fået tildelt stillingen, og sagsøgerens ansøgning er følgelig blevet afslået. Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført to anbringender. Det første anbringende er, at den foreskrevne udvælgelsesprocedure er tilsidesat. Herom anfører sagsøgeren, at udvælgelsesproceduren er blevet overdraget til et privat selskab, og at såvel de kompetente myndigheder ved KHIM som Rådet reelt har fralagt sig deres kontrollbeføjelse og blot stadfæstet de konklusioner, selskabet er kommet frem til. Sagsøgeren anfører endvidere, at den anfægtede afgørelse burde være truffet af KHIM's formand og ikke af Rådet. Det andet anbringende er, at der er foretaget et åbenbart fejlskøn, og at ligebehandlings-

princippet er tilsidesat ved, at der er anvendt engelsk under udvælgelsesproceduren og begået en række andre fejl under proceduren. Ifølge sagsøgeren er den trufne afgørelse heller ikke begrundet.

**Sag anlagt den 14. april 2003 af AES Drax Power Limited
mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-124/03)

(2003/C 135/59)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af AES Drax Power Limited, Selby (Det Forenede Kongerige), ved K.P.E. Lasok QC og Solicitor E. Gibson-Bolton.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Der anordnes den bevisoptagelse, som er fornøden med henblik på afklaring af sagens faktiske omstændigheder.
- Den anfægtede beslutning af 27. november 2002 om statsstøtte NN101/02 til British Energy plc. annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I september 2002 tildelte den britiske regering statsstøtte til redning af British Energy plc., som er en af hovedproducenterne af elektricitet i Det Forenede Kongerige og er kernekraftværksoperatør. Ved den anfægtede beslutning fastslog sagsøgeren, en af British Energys konkurrenter, har anlagt sag med påstand om annullation af denne beslutning, idet den har anført, at Kommissionen handlede i strid med dens egne rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽¹⁾. Sagsøgeren har bestridt sagsøgte anbringende om, at British Energy uden den omhandlede støtte ville være insolvent og måtte have indstillet sine aktiviteter, og at dette ville have alvorlige konsekvenser både for den nukleare sikkerhed og for forsyningssikkerheden

i Det Forenede Kongerige. Ifølge sagsøgeren er alle disse betragtninger fejlagtige, idet der ikke ville opstå nogle væsentlige sociale problemer, hvis British Energy blev insolvent, og den anfægtede beslutning er derfor i strid med pkt. 23, litra c), i rammebestemmelserne. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den omhandlede støtte ikke er begrænset til det beløb, der er nødvendigt for at British Energy kan fortsætte sine aktiviteter, hvilket begrundes med, at hvis British Energy blev sat under administration i henhold til engelsk insolvensret, ville omkostningerne ved fortsættelse af aktiviteterne muligvis være mindre. På denne baggrund finder sagsøgeren ligeledes, at beslutningen er i strid med pkt. 23, litra e) i rammebestemmelserne. Sagsøgeren har endvidere anført, at den anfægtede beslutning er i strid med pkt. 23, litra a) i rammebestemmelserne, idet den ikke tager højde for, at den omhandlede støtte ydes i form af et kontantbeløb, som deponeres af regeringen. Ifølge sagsøgeren fjerner disse deponeringer markedsrisikoen ved at handle med British Energy, og er derfor ikke sammenfaldende med lån eller statsgaranterede lån, som omhandlet i pkt. 23, litra a) i rammebestemmelserne. Endelig har sagsøgeren anført, at sagsøgte har overskredet grænserne for sin skønsudøvelse i henhold til EF-traktaten og de generelle EU-retlige principper, idet der ikke er taget hensyn til virkningerne af den omhandlede støtte for British Energys konkurrenter.

⁽¹⁾ EFT 1999 C 288, s. 2.

**Sag anlagt den 14. april 2003 af Reckitt Benckiser (España),
S.L., mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked
(Varemærker og Design)**

(Sag T-126/03)

(2003/C 135/60)

(processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen blev affattet på: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Reckitt Benckiser (España), S.L., Barcelona (Spanien), ved advokat Monica Esteve Sanz.

Den anden part i sagen for appelkammeret var ALADIN Gesellschaft für innovative mikrobiologische Systeme GmbH.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at afgørelse truffet den 31. januar 2003 af Første Appellkammer i sag 389/2002-1 er i strid med artikel 4, stk. 2 og 3, og/eller artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94⁽¹⁾
- Som følge heraf ændres afgørelsen således, at registreringen i henhold til EF-varemærkeansøgning nr. 397.323 af ordmærket ALADIN afvises, eller subsidiært således, at sagen hjemvises til Første Appellkammer.
- Harmoniseringskontoret og i givet fald intervenienten tilpligtes at betale alle omkostningerne ved den foreliggende sag og de omkostninger, der var forbundet med sagen for indsigelsesafdelingen og appelkammeret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	ALADIN Gesellschaft für innovative mikrobiologische Systeme GmbH.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »ALADIN« for visse varer i klasse 1, 3, 35, 37 og 42 (ansøgning nr. 397323).
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	RECKITT BENCKISER (ESPAÑA), S.L.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Appelkammerets afgørelse:

Søgsmålsgrunde:

Det nationale varemærke »ALADIN« for visse varer (»metalpolitur«) i klasse 3.

Forkastelse af indsigelsen.

Afslag på sagsøgerens klage.

Fejlagtig anvendelse af artikel 43, stk. 2 og 3, og artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94. Sagsøgeren anfægter appelkammeret afgørelse, hvorefter sagsøgerens varemærke, der er blevet påberåbt i indsigelsessagen, alene er blevet brugt til en bestemt slags varer (»bomuld imprægneret med metalpolitur til husholdningsbrug«), og at der i betragtning af denne brug ikke er nogen risiko for forveksling af de to varemærker. Ifølge sagsøgeren er der ikke tale om et tilfælde, hvor det ældre varemærke kun er blevet brugt for en del af de varer, som det er blevet registreret for. Det ældre varemærke er blevet registreret for »metalpolitur«, og »bomuld imprægneret med metalpolitur« er rent faktisk »metalpolitur«, hvilket betyder, at det ældre varemærke er blevet brugt til alle de varer, som det er blevet registreret for.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

III

(Oplysninger)

(2003/C 135/61)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 124 af 24.5.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 112 af 10.5.2003

EUT C 101 af 26.4.2003

EUT C 83 af 5.4.2003

EUT C 70 af 22.3.2003

EUT C 55 af 8.3.2003

EUT C 44 af 22.2.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
